

JESS

de boot en
de engerd

INGE DE BIE

JESS

de boot en
de engerd

INGE DE BIE

Inge de Bie

Jess

En de engerd

#1

2011, NL, Jeugd

Job woont met zijn ouders, de pikzwarte hond Sint en zijn eigenwijze nicht Smartie op een woonboot midden in de stad. Het is een gezellige bende. Smartie krijgt voor haar tiende verjaardag een wel heel bijzonder cadeau, een oude zeilboot: de JESS. Helemaal geweldig natuurlijk, maar waarom doet de oud-eigenaar zo vreemd? Hij sluipt rond in het holst van de nacht en breekt zelfs in. Job en Smartie proberen uit te vissen wat er aan de hand is en komen achter een groot geheim. Ze krijgen hulp van Engel, een nieuwe jongen uit hun klas, en dat is maar goed ook, want ze raken behoorlijk in de problemen!

De boot en de engerd is het eerste deel van de avontuurlijke, maar ook grappige serie JESS. Job, Engel, Smartie en Sint komen mysteries op het spoor die ze natuurlijk moeten ontrafelen. En daarbij werken ze zich soms flink in de nesten...

NBD | Biblion recensie

Op een woonboot midden in de stad wonen Job (10), zijn ouders, de hond Sint en zijn nicht Smartie. Op haar tiende verjaardag krijgt Smartie een oud bootje cadeau en noemt hem de 'JESS'. Ze hebben veel plezier van het bootje, totdat er ingebroken wordt. En waarom sluipt die enge oud-eigenaar Herman 's nachts rond in hun buurt? Voldoende redenen voor Job en Smartie om op onderzoek uit te gaan. Eerste deel uit de serie 'JESS', waarin in een eenvoudige verhaallijn met spanning en humor de soms wat gezochte gebeurtenissen in een vlotte stijl de revue passeren. De karakters van de kinderen worden helder neergezet en de kinderlogica en het populaire taalgebruik (egnie, mafkees, sjips) maken het geheel herkenbaar voor leeftijdsgenoten. De boodschap: '(ver)oordeel niet te snel' komt naar voren als ze de 'engerd' Herman en de 'brave' klasgenoot Engel beter leren kennen. De zwart-witfoto's met ingetekende potloodillustraties passen bij de verhaalsfeer. De brede bladspiegel bevat vrij veel tekst, in een voor de doelgroep wat kleine letter. Kleurrijk omslag. Een toegankelijk verhaal voor een brede doelgroep vanaf ca. 9 jaar.

TOC

29902 words (0 images)

1: Job en Sint	555 (0)
2: Smartine	619 (0)
3: Engel	1016 (0)
4: Yes!	2869 (0)
5: Lege Uitgekookte...	1808 (0)
6: Zootje	1363 (0)
7: Chocola	2021 (0)
8: Varen, varen...	2028 (0)
9: Vuilnis	2325 (0)
10: School	1117 (0)
11: Kratten	1349 (0)
12: Appeltaart	2372 (0)
13: Naar Herman	1741 (0)
14: Gevangen	2271 (0)
15: Pikkedonker	805 (0)
16: Tuintafeldeur	1692 (0)
17: Dievenvader	1680 (0)
18: Frisse lucht	1003 (0)
19: De brief	922 (0)

1

Job en Sint

Zijn ouders hadden getwijfeld tussen Harm en Abel, maar toen hij geboren was, werd het Job. Omdat ze dat toch de mooiste naam vonden en het zo enig was dat ze nu alle drie met een J begonnen: Job, Jet en Jurre.

Job was een doodnormale jongen, met doodnormale ouders, een doodnormaal huis en een doodnormaal leven. Tenminste, dat vond hij zelf. De meesters en juffen op school, de overburen in hun sjieke pandjes en de postbode dachten daar anders over. De postbode omdat hij knettergek werd van Jobs hond die altijd over de loopplank stormde als het gekraak van fietstassen hem waarschuwde dat de post in aantocht was. De overburen vonden het irritant dat hun mooie uitzicht over de haven verstoord werd door armetierige woonboten. En op school kregen ze de kriebels van Job omdat hij nóóit oplette, altijd een grote mond had en toch goede punten haalde.

Dat van de leraren op school wist Job, ze zeiden het vaak genoeg tegen hem. Hoe de overburen dachten, vermoedde hij omdat ze steeds kwamen klagen en altijd hun neus leken op te halen als ze hem, mama of papa zagen. En wat de postbode betreft, nou...dat was niet te missen, dat wist iedereen!

Nu was de hond groot en pikzwart, maar ook toen hij nog een kwispelpup-pie was met flapperende oren, sprong de postbode zowat de gracht in als hij hem in de gaten kreeg. In het begin probeerden Jobs ouders de pup nog onder controle te houden. Ze riepen “Laag!” als hij tegen de postbode opsprong en “Kom hier!” als hij er als een gepeperd raketje vandoor ging zodra hij de postfiets ontdekte. Ze gaven het op omdat het geen zier hielp. Iedereen werd kwispelend begroet, iedereen kreeg natte hondenkusjes en iedereen was leuk, lief en aardig. Iedereen, behalve de postbode. Bij hem hing de hond in de broekspijpen, tegen hem grauwde en snauwde hij, maar het aller-allerleukste spelletje was het jatten van de post.

Job lag helemaal in een deuk als zijn zwarte monster er weer met een brief vandoor ging die hij óf uit de hand van de postbode, óf uit de fietstas gepikt had. Braaf bracht de hond de buit altijd naar Job die, als hij uitgelachen was, naar de postbode liep en de brief teruggaf. Soms was die een beetje gehavend, dat wel. Een afgehaapt hoekje of een natgesabbelde

postzegel.

Dan fronste de postbode zijn wenkbrauwen, perste zijn lippen samen en snauwde: “Geef hier!” Als hij de brief uit Jobs hand had gegrist, probeerde hij ‘m glad te strijken en de postzegel droog te blazen.

Job wachtte nooit af of dat ook echt lukte. Hij ging ervandoor en brulde keihard: “Sihhint.” De hond kwam dan achter hem aan gedenderd en samen stoeiden ze in de bosjes. Vaste prik, elke middag na school.

Sint dus. Zo heette de hond. Afkorting van Sinterklaas. Of Sint-Nicolaas.

Job had de pup gekregen toen hij drie jaar was. In december. Hij mocht de naam bedenken en had erg getwijfeld tussen Pepernoot, Zwarte Piet en Sinterklaas. Het was Sint geworden omdat de pup helemaal zwart was.

“Echte Job-logica,” had zijn moeder gelachen.

“Ja, dat kereltje van ons heeft humor,” vond zijn vader.

Dus Sint was het geworden en gebleven. Al zeven jaar.

2

Smartine

Het begon toen Martine twee jaar was. Altijd was er een sok weg. Haar moeder dacht dat ze overboord spoelden, haar vader dat Martine ze opat. Opa dacht er misschien ook wel iets over, maar bromde alleen ‘Grmpfff’. Dat deed hij vaak. Als hij honger had, zich verveelde of gewoon zin had om te grmpfffen. Martine moest daar altijd om lachen, omdat zijn baard dan trilde als de vleugels van een meeuw op de reling van hun schip. Er zaten bijna altijd meeuwen daar, een mooi plekje om uit te rusten terwijl de boot rustig voortsputterde over de rivieren. Een haven in om te lossen en te laden, en dan weer verder.

Martine zelf begreep er niks van en eigenlijk kon het haar ook niet schelen. Ze haalde gewoon twee sokken uit de mand en trok ze aan, of ze nou bij elkaar pasten of niet. Steeds vaker waren ze verschillend en dat deed ze niet eens expres. Het gebeurde gewoon.

De enige keer dat ze moeite deed om twee dezelfde sokken te vinden, was voor de begrafenis van opa. Onder de parasol, liggend in zijn favoriete dekstoel, was hij zomaar doodgegaan.

“Het is beter op deze manier,” had mama gezegd met snikken in haar stem. “Hij was oud. Op.”

Martine begreep niet hoe iemand op kon zijn en al helemaal niet waarom het beter op deze manier was, maar ze zocht sokken en vroeg niet verder. Het lukte bijna, de kleur was hetzelfde alleen was de één kort en de ander lang. Martine rolde de lange op en zag er prachtig uit volgens haar vader.

“Opa zou trots op je zijn geweest,” zei hij en hij aaide over haar korte haren.

Na de dood van opa veranderde alles voor Martine. Ze werd vier, moest naar school en dat kan niet zo makkelijk als je vaart. Haar vader en moeder praatten avondenlang. Over een andere baan, een schippersinternaat, vader varen en moeder aan de wal, moeder varen en vader aan de wal...Ze vonden alle oplossingen niet goed genoeg. Er moest iets anders bedacht worden. En dat gebeurde ook.

Martine ging bij oom Jurre, tante Jet en neef Job wonen. Ook op een boot, maar dan één die stillag. Altijd. Een woonboot in Oud Jork, de drukke hoofdstad waar trams tringelend door de straten knarsten, taxi's toeterend over

zebrapaden sjeesden en fietsers levensgevaarlijke stunts uithaalden om zich snel, sneller, snelst door het verkeer te wurmen.

Ze moest een tijdje wennen, maar al snel vond Martine het geweldig. Met Job lachte ze de postbode uit als Sint hem weer pestte, om dan met zijn drieën de bosjes in te duiken, stoeiend en lachend.

In het begin vergiste ze zich nog wel eens en noemde oom Jurre papa en tante Jet mama, of andersom. Dat vonden ze niet erg. Iets anders wel:

“Pfff, ik word gestoord van dat ge-oom en getante. Noem ons maar gewoon Jet en Jurre,” zei oom Jurre op een dag. Daarna ging beter, Martine vergiste zich haast nooit meer. Job noemde zijn ouders ook steeds vaker bij hun voornaam en zij vonden het wel best.

“Wel zo gezellig,” zei Jet.

“Ik voel me stukken jonger,” grinnikte Jurre.

En Martine zelf kreeg ook een andere naam. Dat begon op school.

“Kijk Martine gaan, ze heeft weer twee verschillende sokken aan.”

“Hihi, ze lijkt Pipi Langkous wel.”

“Nee, ze is net een smartie!”

En vanaf die tijd heette Martine Smartine. Afgekort Smartie. Die naam paste zo goed bij haar dat zelfs Job, Jurre

en Jet, haar ouders en de juf haar zo gingen noemen. En al snel was iedereen vergeten dat ze eigenlijk Martine heette. Al zes jaar.

3

Engel

De woonark die het huis was van Job, Jet, Jurre, Sint en nu ook van Smartie, lag vlak bij het centrum van de stad in een deel van het kanaal dat zo groot was, dat het zowat een meer leek. Talloze brede, smalle en nog smallere grachten liepen vanaf het kanaal de stad in. Je zou gemakkelijk met een boot alle hoeken en gaten van Oud Jork kunnen bereiken, maar jammer genoeg lag de woonboot vast. Dus gingen Job en Smartie gewoon op de fiets naar school en als het erg slecht weer was met de tram.

Aan de overkant van het kanaal was de haven waar vrachtschepen hun ladingen losten en laadden. De voorkant van hun woonark grensde aan een parkje. Een grindpad slingerde onder hoge bomen en langs donkergroene struiken van boot naar boot, want er waren meer mensen die op het water woonden. Een stuk of vijftien woonboten in alle soorten en maten lagen hier: grote, vierkante, witgebeitste watervilla's

die alleen op een boot leken omdat ze op het water lagen, oude rijnaken, bruine, groene, rode en gele woonarken. Alle schepen hadden een tuin op de wal die met elkaar verbonden waren door het grindpad.

Job en Smartie woonden op een oude, houten woonark. Met een loopplank kwam je bij de voordeur en binnen in het halletje kon je twee kanten op: naar boven en naar beneden. Als je naar boven liep, kon je drie kanten op: rechtdoor naar de badkamer met de wc, linksaf naar de keuken en rechtsaf naar de huiskamer. Aan alle kanten keek je over het water of naar het parkje door grote patrijspoorten, die had Jurre gemaakt. Toen hij en Jet de boot kochten, waren het nog gewone ramen. Dat vond Jurre niet bo-terig genoeg, dus had hij net zo lang gezaagd en getimmerd tot het heuse patrijspoorten waren.

Beneden was het veel donkerder. Niet in de kamers, daar waren patrijspoortjes, maar in de gang kwam geen daglicht naar binnen. Job en Smartie maakte dat niet uit, op de tast konden ze ook makkelijk hun weg vinden. Als ze de trap afkwamen, gingen ze linksaf. Smarties kamer was dan de laatste in de gang, Jobs kamer lag ervoor en aan de andere kant van de trap was die van Jurre en Jet en ook nog een rommel/logeer/speel/werk/ klusjeskamertje.

Elk jaar werkte Jurre de buitenkant van de boot bij, zodat het inmiddels een toverbal aan kleurtjes was geworden. Want

als het groen op was, ging hij gewoon verder met blauw, en als hij een rode bui had, werd het rood. Een machtig mooie boot vonden Job en Smartie het, de mooiste van allemaal.

Daar was niet iedereen het mee eens. De overburen die achter het parkje aan de overkant van de straat in gewone huizen woonden – hééél dure – spraken er schande van dat zo'n barrel de buurt ontsierde. Ze waren komen klagen, al heel vaak, maar Jet en Jurre boden koffie aan en lachten de bezwaren weg. 'Juist mooi, wat kleur in de stad' en 'Past precies bij zo'n schuit, al die verschillen' en 'Zo zijn wij nu eenmaal'.

Dat laatste vond Job een goeie, hij gebruikte het vaak op school. Als de meester weer eens mopperde omdat hij voor zich uit staarde in plaats van te werken. Als hij met gym keihard de bal tegen de muur schoot als de gymjuf net 'Ballen vast' had gezegd. Als de invaller wanhopig schreeuwde dat hij nu toch echt, echt, ECHT zijn grote, brutale mond moest houden...Altijd antwoordde Job dan: "Ach, zo ben ik nu eenmaal."

Hij zei het ook tegen Engel, de nieuwe jongen in zijn klas die van de meester naast hem moest zitten. Job had zwaar geprotesteerd, hij wilde niemand naast zich en vooral niet iemand met zo'n belachelijke naam. Maar de meester had zijn commentaar weggewimpeld.

Engel zag er keurig uit. Strakke scheiding in zijn deftig

gekapte donkerbruine haar mét kuifje, hippe gympen, dure broek, mooi polootje met het kraagje een tikje overeind. En natuurlijk een rond professorbrilletje, hoe kon het anders. Ook was hij altijd vriendelijk en beleefd, of het nou de meester, de invaller of de gymjuf was. Kortom: hij en Job konden niet verschillender zijn.

Ze vonden elkaar vreselijk.

Job werd niet goed van al dat brave engelachtige gedoe en Engel werd niet goed van al dat stoere jobachtige gedoe. Elke keer als Engel zei: “Doe toch eens normaal, jij!” reageerde Job met: “Ach, zo ben ik nu eenmaal.”

Om Engel te treiteren, trok Job iedere dag een beetje viezere kleren aan en maakte hij de scheur in zijn spijkerbroek nét wat groter. Ook rommelde hij voor schooltijd snel nog zijn haren extra in de war en zorgde dat hij tijdens het werken veel schoof op zijn stoel, vaak zijn laatjes opendeed en regelmatig met zijn pen op tafel tikte. Hij zong alle kerstliedjes die hij kon bedenken en maakte zijn eigen favoriet: De engeltjes lagen bij nachte. Dat blèrde zo lekker.

En het werkte.

Toen Job zeer expres tijdens het dictee tegen Engels arm stootte zodat die een grote kras in zijn schrift maakte en zowat explodeerde van woede, vond de meester het welletjes. Hij mopperde van alles, Job luisterde maar half. Iets van ‘Zo kinderachtig dat een jongen uit groep 7 nog zo doet’ en

‘Treiterig, onhandelbaar’, kortom: het bekende riedeltje, niks nieuws voor Job. Hij kreeg een ander plekje, in zijn eentje, vlakbij het raam. De meester dacht vast dat hij hem strafte, maar Job vond het prima zo. Geen geouwehoer en op straat zag hij genoeg om zich niet te vervelen. En hij zat lekker ver van die brave Engel af.

Ook Engel was opgelucht. Hij dacht hetzelfde, maar dan precies omgedraaid: hij zat lekker ver van die luidruchtige Job af.

§

Als iemand hun toen verteld had dat er een tijd zou komen dat ze de meester zowat zouden smeken of ze weer bij elkaar mochten zitten, zou Engel ongelovig zijn hoofd hebben geschud en zou Job hebben gebruld: “Egnie! Zeker weten!” Toch was dat precies wat er zou gebeuren.

4

Yes!

“Jeminee, je lijkt wel een stuiterbal,” zuchtte Job. Vermoeiend hoor, jarige nichtjes. En helemaal sinds haar ouders hadden gebeld met de boodschap dat ze iets moois kon verwachten.

“Goed uit het raam kijken, schat,” had Smarties moeder door de telefoon gezegd.

“Ik durf te wedden dat je het fantastisch vindt,” zei haar vader. “Perfect cadeau voor tienjarige Smartines. Veel plezier ermee.”

Smartie had geprobeerd haar ouders te ontfutselen wat er zo fantastisch en perfect was, maar ze wilden niets verklappen. Ze hadden opgehangen en sinds die tijd rende Smartie rond. Van de patrijspoort in de keuken naar die in de huiskamer, over de loopplank naar de tuin, ze tuurde over het water, gluurde het park in en spurtte dan weer terug om weer van voren af aan te beginnen.

“Kindkind,” lachte Jet. “Kom even rustig zitten, meis. Hier, neem een stukje taart.” Ze schoof de zelfgefabriceerde chocoladetaart over de keukentafel naar Smartie toe. Hij was goed gelukt dit keer, in elk geval beter dan anders.

Vorig jaar leek de glazuur meer op vla, die over het bord via de tafel op de grond was gedropen. Op Smarties achtste verjaardag had Jet iets totaal nieuws geprobeerd: chocola met vlammen. Dat had ze een keer op tv gezien, zo’n ober die het toetje in de hens stak. Duur woord: flamberen, en Jet wilde het absoluut ook zo doen. Nadat Jurre met emmers water nog net op tijd het aanrecht en de keukenkastjes had kunnen blussen, moest Jet hem beloven dat ze dit nooit never meer zou doen.

Dus dit keer was het een brave taart, met glazuur uit zakjes, maar wel drie verdiepingen hoog. Jet had op elke etage plastic dieren gezet. Vissen in alle soorten en maten, een dolfijn, wat inktvissen en helemaal bovenaan een zeepaardje. Op Jobs vraag waarom, antwoordde ze dat het een oceaantaart was.

“Omdat Smartie zo van water houdt.”

“Het is nu net of ze in poep zwemmen,” vond Job.

“Hm,” zei Jet, en ze bestudeerde haar creatie nauwkeurig. “Ja. Ja. Daar heb je gelijk in. Zo smerig zijn de oceanen nou ook weer niet.” Daarna had ze de poepzee bedolven met smarties die nu over de tafel rolden terwijl ze de taart naar Smartie schoof.

“Dazlekker,” mompelde Smartie met volle mond terwijl ze nog een hap nam. “En waar blijft mijn superfantastische cadeau nou?” Ze liep weer naar de patrijspoort en drukte haar gezicht plat tegen het ronde ruitje. “Weet je wat ik het leukst zou vinden? Als papa en mama nu aan kwamen varen, als verrassing.”

Jet en Jurre keken elkaar ernstig over de tafel aan. Heel lang.

“Neenee,” zei Jurre uiteindelijk. “Dat is je cadeau niet. Natuurlijk mis je ze, maar met wat je krijgt, ben je vast ook heel blij.”

Als een kangoeroe sprong Smartie op hem af. Op het raam bleef een grote chocovlek achter. “Jij weet wat ik krijg. Vertel het, vertel het. Ohh, asjeblieft, zeg het nou!”

“En dan ruzie met mijn grote broer krijgen zeker? Nee hoor, juffertje ongeduld,” antwoordde Jurre. “Het duurt niet lang meer, hij kan er elk moment zijn.”

“Hij?” vroeg Job. “Wie is hij dan?”

“Nou, gewoon de man die...”

“Sssjjt,” zei Jet. “Hou je mond. Straks verklap je het per ongeluk toch.”

Jurre ritste zijn mond zogenaamd dicht, keek naar buiten en zijn ogen werden zo groot als soepborden. Hij ritste zijn mond weer open en fluisterde: “Daar heb je hem.”

“Oyes! Yesserdeyes. YES!”

Job had het niet geteld, maar het was minstens de honderdste keer dat Smartie dit riep. Vanaf het moment dat ze doorhad dat het bootje dat in de verte over het kanaal kwam aantuffen haar cadeau was, had ze niks anders meer gezegd. O ja, toch wel. Eén keer schreeuwde ze: “Kijk dan, Job. Kijk! Een boot, mijn boot! Mijn eigen boot!” Ze had hard in Jobs arm geknepen en hij had haar ruw van zich afgeschud en gemopperd dat hij heus niet blind was. Dat maakte Smartie niet uit, ze danste in de tuin heen en weer. “O yes! Yesserdeyes. YES!”

Sint blafte en rende hard met haar mee. Hij hield wel van vreemde spelletjes, hoe doller hoe beter.

“Aansteller,” siste Job en hij ging naast zijn ouders staan.

“Is er iets?” vroeg Jet.

Job haalde zijn schouders op.

“Och Jobje, jaloers?” grinnikte Jet en ze sloeg haar arm rond zijn schouders.

“Kappen met dat stomme Jobje, ik ben geen kleuter meer!” Job trok zich los en stampvoette naar voren.

“Laat hem,” zei Jurre tegen Jet. “Logisch toch dat hij jaloers is? Het is een hartstikke leuk scheepje, zou ik ook wel willen hebben. Lig ook prima in het water zo te zien, strakke boeggolf.”

“Ach man, wat weet jij daar nou vanaf?” zei Jet lachend.

“De enige golven die jij kent, zijn die als je spettert in de badkuip.”

Terwijl haar oom en tante kibbelden, liep Smartie naar Job toe en trok aan de mouw van zijn T-shirt. “Johob,” zei ze. “Jij mag ook met mijn boot hoor. Zo vaak je wilt. Dan is hij gewoon van ons samen.”

“Nee joh, mafkees,” antwoordde Job. Poeh, was me dat schamen. Hij wist niet van zichzelf dat hij zo kinderachtig kon zijn. Snel ging hij verder. “Het is en blijft jouw cadeau. Maar we gaan er wel vaak samen op. Lekker door de grachten scheuren, leuk!”

“Ja, en dan iedereen op straat uitlachen die voor rood moet wachten,” grinnikte Smartie. “Pff, wat vaart hij langzaam, hij is er nog steeds niet. Zou hij niet vlugger kunnen?”

“Nee, harder kan hij niet,” zei Jurre die haar woorden had opgevangen. “Het is een oude zeilboot, zelfgebouwd door een oude man. Je ouders konden hem voor een prikkie kopen omdat de mast is afgebroken en hij vaart nu met een lichte motor.”

“Hangen we er gewoon een zwaardere in. Gaan we wel voor sparen, toch Smartie?”

“Jaja,” zei Smartie, maar ze had eigenlijk niet geluisterd. Ze liep naar de rand van de tuin, vlak bij de oever, en sprong opgewonden op en neer.

“Pas op!” schreeuwde Job nog, maar het was te laat.

Smarties voet gleed uit en ze kukelde voorover het water in. Proestend en lachend kwam ze boven. Met haar hand greep ze een van de kettingen beet waarmee de woonboot aan de wal lag vastgemeerd en begon te klimmen. Opeens bedacht ze zich en liet zich weer in het water zakken. Ze friemelde wat en één voor één landden haar sandalen op de kant. Daarna volgden haar T-shirt en rok.

“Ik kan hem net zo goed tegemoet zwemmen, ga je mee?”

Job keek vragend naar Jet en Jurre, hun lachende gezichten vertelden hem genoeg. “Is goed,” zei hij tegen Smartie terwijl hij zijn gypies uittrapte. Een paar seconden later rende hij in zijn onderbroek naar de rand van de plas en gilte: “Bommetje!” Happend naar adem kwam hij weer boven en veegde zijn pony uit zijn ogen. Lekker lauw was het water, de zomerzon had het al flink opgewarmd. “Kom, wie er het eerste is.”

“Ha, dat ga ik winnen!” zei Smartie en ze begon te borstcrawlen.

“Dat had je gedacht, ik ben veel sneller.” Trappelend met zijn benen en zwaaiend met zijn armen probeerde Job haar in te halen. Dat viel nog niet mee. Harder. Harder.

Smartie keek om en zag dat ze voorlag. Maar ook dat Job steeds dichterbij kwam. Nog sneller maaiden haar armen door het water en plonsden haar voeten. Poeh, daar word je moe van, dit ga ik niet volhouden. Ze draaide haar hoofd half

om, keek naar de oever en stopte met zwemmen.

“Geef je het nu al op?” Job haalde haar hijgend in en liet zich uitdrijven.

“Tuurlijk niet,” antwoordde Smartie. “Ik wacht op Sint.” Goede smoes, en wat een timing van die hond, dacht ze grinnikend.

Sint drentelde langs de oever, op zoek naar het beste plekje om het water in te gaan. Hij was dol op zwemmen, alleen duurde het altijd eventjes voordat hij sprong. Ja, nu kwam hij! Met een grote plons dook hij het water in en al snel was hij vlakbij. Druipnatte oren en zijn staart ver uitgestrekt. Met zijn drietjes naast elkaar zwommen ze Smarties cadeau tegemoet.

§

“Kunt u ons aan boord helpen?” riep Job naar de man die achter in de boot bij de buitenboordmotor zat. De motor ronkte zachtjes en blauwe wolkjes damp sliertten de lucht in.

“Mot dat? Jullie kennen toch wel zelf klimmen?” De man keek sikkeneurig naar hen, sliertige grijze plukjes haar kwamen onder zijn pet vandaan.

Job probeerde de reling te grijpen. Het lukte niet, hij zat te hoog. “Is er ergens een trapje?”

De man zuchtte, zette een schakelaar op de motor om en kwam kreunend overeind. Hij liep naar de zijkant van het

dek, hees zijn broek omhoog en zette zijn pet af. De zon weerkaatste op zijn kale, gerimpelde voorhoofd. De grijze haren boven zijn oren zagen eruit als wolken op een stormachtige dag. Snel zette hij het blauwe schipperspetje weer op, er was een gouden ankertje op geborduurd. Weer zuchtte hij diep. Daarna boog hij voorover en gooide een touwladdertje overboord. De boot helde een beetje over, snel klommen Smartie en Job aan boord.

“Bedankt,” zei Smartie. “Was dit uw boot?” Ze wachtte niet op antwoord en ratelde door. “Mooi hoor, ik ben er zo blij mee. Hoe heet u?” Ze deed een stapje naar voren, was eigenlijk van plan de man een hand geven, maar ze liet haar arm snel weer zakken. Bah, wat een nare geur hing er om hem heen, had er een kat op zijn schoenen gepiest? Ze trok haar neus op en keek hem aan. Nee, dat vieze kwam uit zijn mond, merkte ze nu ze naast hem stond. Snel ging ze weer wat achteruit.

“Herman,” bromde de man terwijl hij haar hoofdschuddend aankeek. Hij wilde teruglopen naar de motor, maar Job hield hem tegen. “Wilt u met Sint helpen?” vroeg hij.

“Sint?” Verbaasd keek Herman rond, zijn zeeblauwe ogen in diepe rimpels gehuld, alsof hij dacht dat ergens, ergens in het water een oude man met een lange witte baard, een staf en een rode mijter rondspartelde.

“Nee,” grinnikte Job. “Sint is mijn hond!”

“Belachelijk. Wie noemt ze hond nou Sint? As ik kinderen had...Nee, zou ik nooit goed gevonden hebben.”

“Help liever in plaats van te praten!” zei Smartie. “Dadelijk verdrinkt hij nog.” Ze lag al op haar knieën op het achterdek en had Sint bij zijn halsband beet. Job hurkte naast haar en ze trokken hard, maar toch lukte het niet om de hond omhoog te krijgen. Zwaar was hij, en nog eens extra zwaar door al het water in zijn vacht.

“Hier moet Jurre iets op verzinnen hoor, anders kan Sint nooit mee,” zei Job.

“Straks meteen vragen,” zei Smartie.

Herman schudde zijn hoofd, krabde achter zijn oor. “Sjongejonge,” bromde hij. Eindelijk kwam hij toch in beweging, de boot wiebelde en deinde onder zijn bonkende passen. Wijdbeens bleef Herman staan en hij keek op Sint neer. “Bijt-ie?”

“Nou, nee, meestal niet,” zei Job. “Alleen de postbode eigenlijk.”

“Zeker weten?” Herman keek naar Sint alsof hij een krokodil zag. Hij zuchtte diep, zuchtte nog eens, hees zijn broek op, bukte en pakte de halsband beet. Daarna zei hij dat Smartie en Job los moesten laten en met een grote ruk hees hij Sint uit het water. Een paar tellen later vlogen druppels alle kanten op toen Sint zich uitschudde.

Herman deinsde achteruit. “Wat een stel,” mompelde hij terwijl hij naar de achterkant van de boot liep. Een weeïge geur walmde met hem mee.

“Ruik jij dat ook?” vroeg Smartie zacht en ze keek opzij om zeker te weten dat Herman haar niet kon horen. “Die vent heeft iets heel engs gegeten, zeker weten.”

Job keek haar verbaasd aan. “Nee, mafkees. Hij heeft bier gedronken, of wijn, dat ruik je!”

“Ooo,” zei Smartie opgelucht. “Dan zal het wel rum zijn. Hij ziet er als een zeeman uit en die drinken dat bijna altijd, weet ik van dat boek uit de bieb. Piraten ook, trouwens.”

“Kan, weetikveel.” Job haalde zijn schouders op, wat interesseerde hem die oude zuipschuit nou. Nieuwsgierig keek hij rond en hij liep naar achteren. “Waar is die stok voor, naast de motor?” vroeg hij aan Herman.

“Helmstok,” antwoordde de man kortaf.

“Ja, en wat doe je daarmee?” vroeg Job.

“Sturen natuurlijk.”

Aha, het roer, dacht Job. Hij wist niks meer tegen Herman te zeggen en kijken naar een hand op een helmstok was ook niet erg interessant, dus draaide hij zich om en verkende de rest van de boot. Aan de zijkanten van de kuip waren twee houten bankjes, Job ging zitten, maar sprong meteen weer overeind. “Gaaf, je hebt ook een echte stuurhut, Smartie!”

“T-t-t-t,” klakte Herman met zijn tong. “Da’s toch geen

stuurhut, er zit geen roer in. Dat is gewoon een ombouwjtje, een soort kajuit.”

“Aha, weer wat geleerd. Dan noem ik het mooi kajuit, klinkt veel stoerder,” zei Job. “En die deur,” hij wees naar een smalle, lage deur in de ombouw, “gaat die naar de kajuit beneden?”

Herman keek hem hoofdschuddend aan. “As het een kamertje onder in de punt van de boot is, zoas hier, dan heet het een roefju. Stelletje landrotten.”

“Een wat?” vroeg Smartie.

“Zei ik toch, een r-o-e-f-j-e,” spelde Herman.

“O, dat wist ik wel, ik verstond het alleen niet,” zei Smartie. “Jammer trouwens dat de mast afgebroken is, anders hadden we kunnen zeilen. Hoe komt het? Het lijkt wel gezaagd of zo, helemaal glad.” Ze streek met haar hand over het restant hout dat uitstak van een vierkant blok op het ombouwjtje. Er was een halve meter mast over, veel te weinig om een zeil aan op te hangen. “Was hij oud of zo, heeft u hem daarom weggehaald?” Vragend keek ze Herman aan, maar die haalde zijn schouders op en gaf geen antwoord. “Wat een sacherijn zeg,” zei ze zacht tegen Job.

“Nou,” fluisterde hij terug en hij begon te lachen. “Ha, moet je Sint zien!”

De hond stond op de boeg en had zijn kop ver uitgestoken. Hij blafte, heel hard en bleef staan terwijl de wind

zijn oren deed flapperen.

“Kom, gaan wij ook.”

“Wacht even.” Job ging ging helemaal naar het einde van de boot en liep daarna met grote passen over het dek.

“Wat doe je?” vroeg Smartie.

“...4,5, 6,7,” eindigde Job naast Sint. “Zeven stappen: zeven meter.”

“Best een flinke boot,” zei Smartie, terwijl ze naar Job en Sint toeliep. De planken van het dek waren afgetrapt kaal en toen ze over de reling leunde, zag ze dat ook de buitenkant hoognodig gevefd moest worden. Overal op het hout zaten zwartige regenstrepen en diepe krassen en de verf was helemaal afgebladderd.

“Poeh, hoop werk,” zei Job.

“Ach, wat maakt het uit, heeft Jurre wat te doen,” zei Smartie en ze grinnikte. “Hoe zou het er van binnen uitzien?” Ze ging terug naar de kajuit. Nog voordat ze de deur naar het roefje kon openen, snauwde Herman: “Wegwezen daar! Ik ben nog niet klaar beneden. Opdonderen!”

“Ik wil alleen...”

“Niks mee te maken. Straks ken je koekeloeren tot je een ons weegt. Opzouten nou.”

Geschrokken liet Smartie de deurknop los en liep naar Job. Ze twijfelde. Zou ze gewoon toch naar beneden gaan? Het was nu haar boot, die Herman kon de pot op. Nee, niet

doen. Later, als hij weg was, hadden ze alle tijd.

“Sodepep zeg,” mompelde Job. “Wat een kerel.”

“Afschuwelijk ja, wat een engerd,” zei Smartie. “En wat stom dat hij het beneden nog niet af heeft. Is raar, toch?”

“Zekersteweten, hij is helemaal raar.”

Smartie knikte en zuchtte. Waren papa en mama maar hier in plaats van die Herman. Ze ging op een van de bankjes in de kuip zitten en schoof zo dicht naar het roer toe als ze durfde. Herman loerde kwaad over zijn schouder. Gelukkig zei hij niets en ze keek hoe hij de boot, haar boot, naar de kant manoeuvreerde. “YES!” zei ze triomfantelijk. Toen ze de steiger naast hun woonboot bereikten, zwaaide ze zo uitgelaten naar Jet en Jurre dat ze met haar hand tegen Herman aan bonkte. Nijdig keek hij opzij.

“Oef, hij ziet eruit alsof hij je gaat vermoorden,” zei Job zacht.

“Ach, wat maakt het uit, straks is hij weg en hebben we nooit meer iets met hem te maken,” fluisterde Smartie terug.

Maar daar vergiste ze zich in. Heel erg!

5

Lege Uitgekookte...

“Jaja, ik hoor jullie wel.” Met een brede grijns vouwde Jurre zijn handen om zijn oren. “Wat een kippenhok, wat een gekakel! Ik zal over een bootop-stapje voor Sint nadenken als jullie nu je kleren aantrekken.”

Binnen een paar tellen stonden Smartie en Job weer naast hem. “Weet je het al?” vroeg Smartie.

Jurre grinnikte. “Ik kan niet heksen. En ik moet toch ook eerst kijken hoe het er precies uit ziet daar? Even wachten tot die man weg is. Heeft u alles?” riep hij hard naar de boot.

Smartie legde haar hand in die van Jurre en kneep heel hard. Van opwinding, spanning, leukigheid, heimwee naar haar ouders, die rare, nare Herman, jarig zijn: alles tegelijk.

“Meneer, kunt u het allemaal vinden?” riep Jurre weer, omdat Herman maar geen antwoord gaf.

Het bootje wiebelde, rukte aan de touwen waarmee het vastgebonden lag aan de kade toen Herman uit het roefje

omhoog klom. “Wat mot je?” vroeg hij.

“Pardon?” zei Jurre vragend. Hij wrong zijn hand los en deed een stap naar voren. De zon scheen op hem als een toneellamp, felgele verfspatters lichtten op in zijn bruine haren. Ook zijn wijde bloes zat helemaal onder en op zijn blote knieën zaten bruine moddervegen.

“Ben je aan het oefenen voor giraf?” grinnikte Job.

Jurre keek hem niet-begrijpend aan en Job zuchtte. Geen zin om het uit te leggen, dan waren grapjes niet leuk meer.

Herman snapte de humor vast ook niet, want het enige wat hij deed, was kwaad kijken. Onder zijn pet waren zijn ogen tot spleetjes geknepen en zijn lippen waren zo stijf op elkaar geperst dat het leek of ze aan elkaar waren vastgenaaid. Nijdig keek Herman naar Job, naar Smartie, naar Jurre. Naar hem keek hij wel het allerkwaadst.

“Ik vroeg of het allemaal lukte, of u alles heeft,” zei Jurre vriendelijk, alsof hij niet merkte dat Herman hem bekeek alsof hij een drol op de stoep was.

“Dacht het wel,” antwoordde Herman nors. Hij stapte de kuip in en hees een grote blauwe plunjezak op zijn schouder. Precies dezelfde kleur als zijn pet. Hoorde vast ook bij zeemanskleding. In zijn handen had hij nog een tas. Job liep naar hem toe om te helpen, maar Herman sprong al handig van de boot en liep de tuin in.

“Nou, da’s mooi dan,” zei Jet die net met een dienblad

naar buiten was gekomen. Sint volgde haar als een schaduw, zijn neus opgeheven naar alle lekkere luchtjes die van het blad afkwamen. De oceaantaart, een bordje met kaas en worst, chips. Glazen rinkelden, cassis en wijn flonkerden rood. “Het is eigenlijk koffietijd, maar ik dacht, ik maak het extra feestelijk vandaag,” zei Jet terwijl ze het dienblad op de deur zette die ze als tuintafel gebruikten. Jurre had hem zelf in elkaar geknutseld: deur, acht korte balkjes eronder – vier op de hoeken en dan nog vier vlak bij elkaar in het midden – lijke verf en klaar. Jet veegde haar hand af aan haar rok en stak hem daarna uitnodigend uit. “Jet Broeke,” stelde ze zich voor.

Het leek erop dat Herman gewoon weg zou lopen, maar toen zette hij toch de tas op de grond en greep haar vingers. “Herman Ouwuhavun.”

“Ouwewat?” vroeg Jet.

Herman slikte, slikte nog eens en antwoordde: “Oudehaven.” Het kostte hem duidelijk moeite om zo netjes te praten.

“Aha, Oudehaven,” zei Jet peinzend. “Hebben we elkaar eerder ontmoet?”

Herman schudde zijn hoofd. “Dacht het niet.”

“Hm, nee, volgens mij ook niet. Maar ik ken uw naam wel. Waarvan dan toch?” Een diepe frons tussen Jets wenkbrauwen verraadde dat ze diep nadacht. Haar ogen gleden langs Hermans gezicht en ze tuitte haar lippen.

“Maham, laat toch,” zei Job. Hij schaamde zich rot. Ze zag eruit als een zoennis en hij was die nare Herman liever ook kwijt dan rijk.

“Neenee,” zei Jet, “ik heb het! Die naam stond in de krant een maand of wat geleden. Die oude man die was overleden, weet je nog, Jurre? Ik weet niet meer wat precies, maar het was zo’n spannend verhaal, net een boek. Over een zoon die in de gevangenis had gezeten en een buit van een diefstal die verdwenen was. Ja, u lijkt wel wat op zijn foto, was die man familie van u?”

“En wat dan nog?” reageerde Herman nors. Hij zette zijn handen in zijn zij en keek Jet met gefronste wenkbrauwen aan. “Bemoei je met je eigen zaken.” Zijn stem klonk schor en rauw.

Sint hief zijn kop op en sprong blaffend tussen Jet en Herman in. Hij keek de man aan, ontblootte zijn tanden en gromde. Zijn staart, die normaal vrolijk heen en weer zwiepte, wees nu als een zwarte speer strak naar achteren.

Herman staarde naar Sint, zijn wangen trilden en zijn mond hing half open. Schuifelend zette hij een stapje achteruit, terwijl hij de hond angstig aan bleef kijken.

Sint gromde weer. Laag. Dreigend.

Herman zei niets, hij draaide zich om en ging ervandoor. Zigzaggend verdween hij tussen de bomen en bosjes in het parkje.

Job wilde Sints halsband pakken, maar de hond spurte er al vandoor. “Sihint!” riep Job. “Kom! Nu!”

Een kort blafje in de verte verraadde waar Sint was, maar hij kwam niet terug.

“Jeminee, wat een gedoe. Ik bedoelde er niets mee, vond het alleen zo toevallig dat ik dat in de krant had gelezen. En nou is hij in de haast ook zijn tas nog vergeten.” Jet zuchtte.

“Wat een...wat een...”

“Ja, wat een wat?” giechelde Smartie.

“Eikel, zak, lu...”

“Job!” zei Jet vermanend. “We snappen het, we weten het wel. Genoeg!” Ze plofte neer in de zitzak en schonk een glas wijn in.

“L,” maakte Job zacht het woord af. Hij lette er goed op dat Jet het niet zou horen. Ze kon veel hebben, maar aan schelden had ze een ontiiegelijke hekel. In kleermakerszit ging hij met zijn rug tegen de stam van de appelboom zitten. Zijn favoriete plekje, vooral als het warm was. Uren kon hij daar zitten, lekker in de schaduw. Beetje lezen, bootjes kijken tussendoor of stokken gooien die Sint dan opviste.

Jurre hurkte naast hem neer en knipoogde. “Luidruchtige Uien Liefhebber, dat bedoelde je toch?”

“Nou nee, eerder een Lege Uitgekookte Lomperik,” lachte Job.

“Ook goed,” zei Jurre. “Kijk, daar heb je Sint weer. Die

heeft lekker gerend, moet je 'm zien.”

Hijgend ging de hond naast Job in het gras liggen en sloot zijn ogen.

Job aaide tussen de wollige oren. “Wat doen we nou met die tas van Herman?”

“Die bewaar ik voor hem natuurlijk,” antwoordde Jurre.

“Nou, ik ben blij dat hij weg is,” zei Smartie.

Jurre knikte. “Dat geloof ik, gezellig is anders. Maar dat heb je wel vaker met die oude zeemannen, die zijn soms wat typisch. Komt vast door die eenzame jaren op de woelige baren.”

“Zo oud is hij toch niet,” zei Jet. “Jaartje of vijftig schat ik zo.”

“Da's stokoud,” zei Smartie.

Jurre grinnikte en hield het glas omhoog dat Jet hem aangaf. “Nog veertig jaar, dan is het bij jou ook zover. Proost, meid. Op de volgende tien!”

“Proost,” zei iedereen en met een vrolijk getinkel tikten de glazen tegen elkaar.

“Ik heb nog iets voor je, Smartie,” zei Jet en ze haalde onder het dienblad een kaart tevoorschijn. Een foto van vrolijk gekleurde ballonnetjes tegen een helblauwe lucht stond op de voorkant.

Smartie pakte de kaart aan en vouwde hem open.

Lieve, lieve Smartie, lieve grote dochter,

Gefeliciteerd met je tiende verjaardag! Ontzettend jammer dat we niet bij je kunnen zijn, we hadden ook graag je gezicht willen zien toen je ons cadeau kreeg. Ben je er blij mee? Het is wel een beetje stout van ons om je zo'n boot te geven, eigenlijk moet je twaalf zijn. Wij vinden dat grote onzin eerlijk gezegd, je vaart je hele leven al. Maar je moet dus wel een beetje opletten met de waterpolitie, het is beter om niet tegen ze aan te varen :-)

We hopen dat je er veel plezier mee zult hebben.

Behouden vaart!

Dikke knuffelkus van papa en mama

Xxxxxxx knuffel xxxxxx

Smartie drukte een zoen op de kaart. "Ik bel ze even, oké?"

"Daar had ik al op gerekend," zei Jet. Ze viste de telefoon uit de zak van haar bloes en gaf hem aan Smartie.

Haastig toetste Smartie de knopjes in, meteen werd er aangenomen.

Job probeerde niet af te luisteren, maar dat was onmogelijk. Smartie jubelde zo hard dat de hele stad zowat kon meegenieten.

"Superblij, echt gaaf. En niet gevaarlijk dat ik nog geen twaalf ben? Zeker weten? Komen jullie gauw?" Na een paar minuutjes hing ze op en keek van de telefoon naar Jet. "Gek hè, ik mis ze heel erg, maar toch ben ik blij."

Jet glimlachte. “Logisch juist. Zo’n mooi cadeau krijg je niet elke dag, dat is zo bijzonder dat het je andere gevoel een beetje wegdrukt.”

“Ja, dat is het,” zei Smartie. “Ik kan het gewoon niet geloven, ik heb helemaal zo’n yes-gevoel.”

“Dat hebben we gemerkt, je zegt zowat niks anders meer,” zei Jurre grinnikend.

Smartie deed net of ze hem niet had gehoord. “YES!” schreeuwde ze extra hard en daarna zei ze: “Drink eens door.” Met haar voet stootte ze Job aan. “Ik wil binnen kijken.”

In één grote slok werkte Job de cassis naar binnen en trok een vies gezicht. “Getverrr, dat spul prikt in je neus als je snel drinkt.”

“Watje,” lachte Smartie hem uit. “Had je maar appelsap moeten nemen. Kom!” Met grote sprongen, als een hordeloper, rende ze naar haar boot en klom aan boord.

Job stond op en volgde haar snel. “Er moet wel een hoop aan gebeuren, hè,” zei hij. “Best oud en beschadigd allemaal.”

“Maakt niet uit, eigenlijk juist leuk. Kan ik het helemaal maken zoals ik wil,” antwoordde Smartie. Ze streelde met haar vingers over de metalen reling. “Misschien doe ik ook wel allemaal verschillende kleurtjes, net als jullie boot.”

“Jurre heeft verf zat. Lijkt me tof, ziet iedereen ook meteen dat ze bij elkaar horen,” zei Job.

“Zullen we beneden kijken?”

“Is goed. Dames eerst.” Job maakte een buiging en deed zijn arm uitnodigend opzij.

Elegant knikte Smartie met haar hoofd en ze wuifde met haar hand. Dat had ze de koningin ook zien doen, in de gouden koets. Maar haar deftigheid was snel verdwenen, ze rukte het deurtje open en met een harde indianenkreet slingerde ze zichzelf de trap af.

6

Zooitje

“**A** bah, wat goor!” Met haar neus in diepe rimpels opgetrokken, keek Smartie het roefje rond. Het zonlicht wurmde zich met moeite door de smerige patrijspoortjes, vol spetters en aangekoekt vuil. Gescheurde gordijntjes hingen er half voor. Eens waren die oranje geweest, nu zaten ze vol bruine sigarettenrookstrepen en hadden zon en zout ze verbleekt. Het hout op de muren was donkerbruin gebeitst en het zeil op de vloer had geen kleur meer, zo smerig was het. In de punt van de boot stonden twee banken tegenover elkaar met een tafeltje ertussen gepropt en aan de zijkant was een inimini-aanrechtblad. Daartegenover nog een kastdeur tot aan het plafond. Dicht. En overal, werkelijk overal, lagen kranten, wijnglazen, vuile koffiekopjes, kartonnen dozen, borden met restjes eten, bierblikjes, papieren, plastic tassen, lege flessen en zelfs een verdwaalde sok. Smartie twijfelde of ze verder wilde kijken of gillend naar

boven zou klimmen. Eruit maar, misschien kon ze dan ook meteen een wasknijper zoeken om op haar neus te zetten als ze zich weer naar binnen waagde. Jasses wat stonk het, naar bedorven voedsel, vuile was en schimmel. Sme-
rigsmerigsmerig, alles! Ze draaide zich om naar de trap, maar ze kon niet verder omdat Job daar stond. Met open mond keek hij rond.

“Afschuwelijk hè,” zei Smartie. Haar stem trilde. Hoe konden papa en mama haar nou zo’n gore boot geven? Hoe kwamen ze aan dit...dit...ding? Die Herman...Waar kenden ze die Stommerd van? Een dikke traan bobbelde over haar wang, liep in haar hals en verdween in haar T-shirt.

“Afschuwelijk? Nee joh, juist gaaf!” Job duwde Smartie opzij en sprong opgewonden rond. “Kijk, kijk dan, Smartie! Deze banken, dat zijn ook bedden, we kunnen hier slapen! Als je de zitting opklapt, kun je er nog allemaal dingen in verstoppen ook. En je had gelijk, hij drinkt inderdaad rum.” Job pakte een lege fles van het aanrechtje naast de banken en rook eraan. Griezelen zette hij hem weer terug. “En hier, wauw, hier passen massa’s ijsjes in en cola!” Hij had het koelkastje opengetrokken dat onder het aanrechtblad stond en gooide hem met een smak weer dicht. “Joooo, tof!”

“Maar Job, al die troep.”

“Ach, een vuilniszak en alles is weg. Nou, oké, een hele rol vuilniszakken dan,” zei Job. Hij liep op Smartie af en ging

recht voor haar staan. “Jij wilde er toch helemaal je eigen boot van maken? Nou, dan moet je ook niet zeuren over wat rotzooi.”

“Wat rotzooi?” zei Smartie verontwaardigd. “Man, het lijkt hier wel een vuilniswagen! En alles is vies, én bruin.”

“Sjemig, dan verven we dat toch. Nou niet zo moeilijk doen, hoor. Kom op!”

§

Kom op. Hm, makkelijker gezegd dan gedaan. Maar toen ze aan de gang gingen met emmers, sop, doekjes, schuursponsjes en dweilen, begon Smartie steeds meer te zien dat Job gelijk had. En nadat Jet beloofd had dat ze snel nieuwe gordijntjes zou maken en kussens voor op de klapbanken, vond Smartie het ook. De boot was oké, meer dan oké zelfs. Het was een prachtboot! Yes!

Alle losse spullen hadden ze in vuilniszakken gepropt en Job was nu de klapbanken aan het leeghalen. Kreunend tilde hij er twee felgele opberg-kratten uit.

“Wat zit daarin?” vroeg Smartie.

“Geen idee, maar zwaar zijn ze wel.”

“Zijn ze van die enge Herman?”

“Denk het. Hij was vast te lui om ze weg te kiepen.” Job wilde net de deksels van de kratten halen toen Jurre en Jet de trap afkwamen. Halverwege bleven ze staan.

“Als jullie nou wegwezen, slopen wij dat gore zeil eruit,” zei Jurre. “Maar ruim eerst die kisten op, anders staan ze in de weg.”

“Kunnen we niet helpen?” vroeg Smartie.

“Nee, het roefje is veel te klein voor z’n vieren. Wij doen het wel,” zei Jet.

Job keek rond, geen zin om de kratten weer in de klapbanken te tillen. Aha, daar. Ja, daar konden ze ook. Hij schoof de kisten weg en hij en Smartie gingen naar haar kamer om spulletjes te halen om de boot gezellig te maken. Beladen met kaarsjes, beeldjes, boeken en een slaapzak – “Altijd handig,” had Smartie gezegd – kwamen ze terug.

Jet en Jurre waren al klaar en onder het zeil was een planken vloer tevoorschijn gekomen.

“Welke oelewapper legt daar nou iets overheen?” zei Jurre verbaasd. “Hartstikke mooi, dat hout.”

“Vind ik ook,” zei Jet en ze keek tevreden om zich heen. “Ik heb een plan. Als jullie nou verder schoonmaken, gaan Jurre en ik voor het eten zorgen. Kunnen we in je boot eten, goed?”

Smartie zei niets, maar ze straalde.

Job en Smartie schrobden en boenden de vloer, gooiden de gordijntjes weg en zeemden de ramen.

“Waar moet ik dit laten?” vroeg Job en hij wees naar de slaapzak.

“Maakt me niet uit, kijk maar waar plaats is,” antwoordde Smartie.

Job opende de klapbanken. Nee, daar had Smartie al allemaal kleren, boeken, spelletjes en handdoeken in gestopt. Waar dan? Speurend keek hij het kamertje rond. O, hier kon de slaapzak wel, bij de kratten van Herman.

Zonnestralen glinsterden op de blinkendschone tafel en tevreden keek Job rond. Stukken beter zo!

Smartie sjuowde net de zoveelste volle vuilniszak naar boven toen Jet en Jurre weer aan kwamen lopen.

“Schaften!” riep Jurre. Hij zette een schaal met broodjes en een bak met fruitspiesjes op het tafeltje, Jet zette er een fles sap en een stapel bekers naast en al snel zaten ze te eten.

“We hadden geen zin meer om te koken, vind je toch niet erg, Smartie?” vroeg Jet. “Eten we morgen de pannenkoeken.”

Natuurlijk vond Smartie dat prima. Leuk juist, was ze morgen nog steeds een beetje jarig. Sint lag onder de tafel, luid smakkend op de stukjes ham en kaas die Job hem stiekem voerde. Jurre had het over verf, welke zou het best al dat bruin dekken? Die van merk A of toch die nieuwe van merk B? Hij leek wel wat op een reclamespotje.

“Weet je al een naam voor je boot? Ik neem tenminste aan dat je hem niet Het Deinende Huisje wilt blijven noemen?” vroeg Jet.

“Néé, belachelijke naam,” zei Smartie griezelen. “Ik heb er de hele middag al over nagedacht. Maar het brengt toch ongeluk, als je de naam van een boot verandert?”

Jet haalde haar schouders op. “Welnee, dat is allemaal bijgeloof. Als je daar niet in gelooft, maakt het heus niks uit.”

“Dan wil ik liever wat anders,” zei Smartie.

“Waarom noem je hem niet gewoon De Smartie?” opperde Jurre.

“Ik ben toch geen boot,” lachte Smartie.

Ze bedachten een heleboel namen: De Dolfijn, Het Cadeau, Veel Plezier, Goede Vaart en nog veel meer, tot Job ineens zei: “Ja, ik weet een héle goeie!”

“Wat dan?” vroeg Smartie nieuwsgierig.

“Raad maar. Het is een woord dat je minstens duizendmiljoentachtig keer gezegd hebt vandaag.”

“O, dat is zeker een goede naam, de Yes!” jubelde Smartie. Ze trok haar neus in diepe rimpels en was stil. “Nee, ik weet het nog beter,” zei ze iets later. “Het wordt JESS met een gewone J en twee S-en.”

“Hmm..JESS. JESS.” Jet leek het woord te proeven. “Vind je Smartie geen leukere naam?”

“Nee. Ik wil per se JESS,” zei Smartie. “En met de J omdat jullie alle drie met een J beginnen en twee S-en voor mijn naam en Sint. En papa en mama heten Sandra en Jochem, die passen er ook precies in.”

“Ja, ho maar!” Grinnikend sloeg Jet haar handen over haar oren. “Ik snap het al! Maar toch vind ik Smartie leuker.”

“Ach, laat haar,” mengde Jurre zich in het gesprek. “Als zij dat toch wil? En ik vind het wel slim, met al onze namen. Ik schilder JESS er straks gewoon op, vind het wel apart.”

“Apart is het zeker!” lachte Jet.

En vanaf die middag stond er in gekleurde letters JESS op de boeg van het bootje.

7

Chocola

Het was warm, snikheet zelfs. Sint lag uitgestrekt op het gras, het enige wat bewoog was zijn tong. Hij hijgde als een atleet na het halen van het wereldrecord sprinten. Job en Smartie schommelden zacht heen en weer in de hangmat tussen de appelbomen in de tuin. Zelfs het windje dat ze daarmee maakten, was viezig lauw.

“Zwemmen?” vroeg Job.

“Neuh.”

“Varen?”

“Als dat toch eens mocht. Zo balen dat Jet het nu te druk op het water vindt. Ik wil alleen wachten tot het avond is, verder niks.”

“Saaaaaaaaiiii,” steunde Job, maar ook hij voelde zich eigenlijk te sloom om iets te doen.

De enige die deze hitte wel best vond, was de postbode. Eindelijk kon hij zonder door dat woeste zwarte misbaksel

aangevallen te worden, zijn ronde maken. Hij liep, een beetje schichtig, dat wel, de tuin in en gluurde naar Sint. Toen die alleen één oog opendeed en daarna weer verder tukte, trokken de mondhoeken van de postbode omhoog in een klein lachje.

“Pak hem!” zei Smartie zacht, maar Sint reageerde niet.

“Dat doe je fout, je moet het commanderen, niet fluisteren. Luister, zo moet dat...” Job wilde schreeuwen, maar Smarties hand op zijn arm stopte hem.

“Laat toch,” zei ze. “Het was een grapje.”

Ze doezelden verder, plakkerig, zweterig. De bladeren in de bomen boven hen filterden het zonlicht tot streepjes en vlekjes op Jobs en Smarties blote benen.

“Zo, luiwammesen, wil het lukken hier?” Jet stond voor de hangmat, haar blonde krullen samengebonden met een groene sjaal. Alsof er een bloemkool op haar hoofd ontploft was, zoiets. Ze wachtte niet op antwoord en ging meteen verder: “Lopen jullie even naar de super? Ik ben gist vergeten, om brood te bakken.”

“Alleen als we ook een ijsje mogen halen,” antwoordde Smartie snel.

Job veerde half overeind, de hangmat zwiepte en zwaaide. Ja, dat was een slimme van Smartie!

“Helaas, dat gaat niet lukken nu,” zei Jet. “Ik heb haast geen geld in huis.”

“Ah toe, raketjes kunnen toch wel?” bedelde Job. “Die kosten bijna niks. Heeft Jurre anders geen geld?”

Jet keek hem aan en zuchtte zo diep dat het uit haar tenen leek te komen. “Nee Job, ook geen raketje en Jurre is werken. Zeur niet zo.”

“We doen het wel hoor, Jet,” zei Smartie vlug. En in Jobs oor fluisterde ze: “Ik heb wel wat geld. Nog over van mijn verjaardag.” Ze hees zichzelf uit de hangmat en hielp daarna Job eruit.

“Fijn. Hier hebben jullie twee euro, daar moet het voor lukken.” Jet gaf het geld aan Job en ging weer naar binnen. Smartie ging haar achterna, alleen niet de keuken in. Ze rende door de hal, de trap af en links door de gang naar haar kamer. Een fijn eigen plekje had ze, niet groot, wel heel gezellig. Haar bed stond precies onder het ronde raam, en daar dook ze nu op af. Ze ging op haar knieën zitten en haalde een met glinsterstenen versierd kistje onder haar bed vandaan. Ja, een paar briefjes van vijf en nog een losse euro, ze wist het wel! Met de munt in haar hand geklemd, ging ze terug naar Job en een paar minuten later sjokten ze over de hete stoeptegels in de winkelstraat.

“Hee, zie eens wie daar loopt!” zei Job en hij stootte Smartie aan. “Als dat die engelachtige Engel niet is.”

“Kom, gaan we hem achterna,” zei Smartie. “Kijken wat hij uitvoert.”

Ze wrongen zich langs een berg toeristen die net uit een bus stapten. Camera's begonnen meteen te klikken en een dikke man met een felblauwe korte broek, kniekousen en sandalen bulderde als een Amerikaanse filmster in een slechte serie: "So, here we are. The museum."

"Jemig, wat een knurft met die kleren. En dan dat 'here we are'," zei Smartie. "Waar zouden ze anders moeten zijn? Lekker logisch."

Engel ging de supermarkt in en door de schuifdeuren heen zagen ze hem een karretje door de paden duwen. Hij had een boodschappenlijstje in zijn hand en tuurde er steeds op.

"Achgut, die engelachtige Engel doet boodschapjes voor zijn mamsie," zei Job op een toon of hij elk moment kon braken.

"Wij toch ook," zei Smartie terwijl ze naar binnen liepen.

"Ja...nee...ja. Dat is anders. Wij lopen niet met zo'n suf briefje."

"Haha, omdat wij maar één ding moeten hebben, slimpie."

"Neehee, twee. Je vergeet de ijsjes."

"O ja, twee dingen dus. Laten we eerst de gist zoeken. Bij het brood en zo, denk ik," zei Smartie en ze trok Job aan zijn mouw mee.

Een eindje verderop zagen ze Engel weer. Hij had zijn

karretje aan het begin van het gangpad laten staan en zat op zijn hurken voor een rek met allerlei verschillende kaasjes.

“Hee, laten we Engeltjepesten,” zei Job grinnikend. “Als we nou...” Hij griste een blik bonen uit een schap en stopte het in Engels karretje.

“Hoei, ja, leuk.” Smartie zette er nog twee pakken macaroni naast. Snel keek ze over haar schouder, Engel was nog steeds kaas aan het uitzoeken. Op de macaroni legde ze drie zakjes kruiden en wat blikjes tomatenpuree en ze wilde net nog meer spullen pakken, toen Job haar wegtrok.

Lachend verborgen ze zich in een andere gang en zagen hoe Engel verbaasd in zijn winkelwagen keek en daarna om zich heen.

“Hij vraagt zich nu vast af of hij het goede karretje heeft,” fluisterde Job.

Smartie knikte en perste haar lippen stijf op elkaar om niet hardop te giechelen.

Engel haalde zijn schouders op, legde de spullen terug waar ze hoorden en liep verder. Bij het fruit had hij weer veel werk, en toen hij bij zijn wagentje terugkwam, zaten daar opeens uien, peren en twee doosjes aardbeien in. Engel liep gauw naar een andere kar die daar geparkeerd stond, keek erin en ging terug naar die van hem. Hij zette zijn handen in zijn zij en haalde zuchtend de spulletjes die er niet in hoorden uit.

Het was een hartstikke leuk spelletje: elke keer als Engel niet keek, laadden Job en Smartie zijn karretje vol. Bloem, appels, speculaasjes, een reep chocola, afbakbroodjes...Steeds verbaasder legde Engel alles weer terug.

Smartie viel zowat in een diepvrieskist van het lachen toen hij met een rood gezicht een pak babyluiers uit het wagentje viste en die zomaar ergens in de winkel neerzette. “Ik krijg er buikpijn van,” zei ze.

“Ja, dit is te leuk,” antwoordde Job. “Hee kijk, de chocola laat hij liggen.”

“Moest hij vast toch al kopen,” zei Smartie. “Hè jammer, hij gaat naar de kassa.”

Engel legde de spullen op de band, betaalde, pakte de boodschappen in en liep de winkel uit.

“Zo, nu kunnen wij eindelijk voor de gist en de ijsjes,” zuchtte Job. Het bakspul hadden ze zo gevonden, maar raketjes waren er niet los, alleen grote pakken.

“Jammer dat ik daar geen geld genoeg voor heb,” zei Smartie. “Ik heb het zo warm gekregen, nog veel warmer dan eerst.”

“Komt van al het lachen,” zei Job. “Misschien hebben ze ijsjes bij de kassa.”

Jammer genoeg lagen ze daar ook niet.

“Naar de friettent?” stelde Smartie voor terwijl ze de straat op liepen.

“Kweenie, takkeneind lopen. Toch gewoon zwemmen dan?”

Smartie knikte en veegde de zweetdruppels uit haar nek. “Misschien mogen we nu wel varen van Jet. Zou nog fijner zijn.”

Sloffend liepen ze naar huis, zelfs het verkeer leek slomer dan normaal. Fietsers peddelden in plaats van te racen en de automobilisten tuften rustig rond, met open raampjes en harde muziek. Het stoplicht bij de sjeke huizen tegenover hun boot, was rood. Job duwde op het knopje en Smartie tikte tegen de paal op de maat van het piepende voetgangerslicht.

“Hoi,” klonk ineens een stem. “Dit wilden jullie graag, toch?”

Naast hen stond Engel. Zijn bruine kuif zat nu niet keurig, maar hing zweterig slap naar beneden. Zijn wangen waren rood en hij glimlachte.

Verbaasd keken Smartie en Job hem aan. Engel? Glimlachen tegen hen? Opeens zagen ze wat hij in zijn uitgestrekte hand hield en ze begrepen het.

“Hier!” zei Engel en hij drukte de reep chocola in Jobs vingers.

“Neeneenee,” zei Job. Zijn wangen werden nog roder dan die van Engel. Snel keek hij naar Smartie, maar het enige wat zij deed was naar de grond staren.

“Ach, stom,” zei Engel. “Ik had het kunnen weten, jullie hadden toch liever die luiers.” En zonder verder nog iets te zeggen, draaide hij zich om en liep weg.

Verbaasd keek Job van de chocola in zijn hand naar de rug van Engel. Maar toen Smartie begon te lachen, deed hij al snel met haar mee.

“Da’s een goeie,” hikte Smartie. “Had ik niet gedacht van hem.”

“Nee, wel stoer,” zei Job.

Ze keken Engel na terwijl hij over de stoep sjokte. Om de zoveel stappen wisselde hij de boodschappentas van zijn rechterhand naar zijn linker en andersom. Voor een hek halverwege de straat zette hij de tas op de grond en tastte in zijn broekzakken.

“Aha, daar woont Engeltje dus. Is dat niet het huis waar eerst die schrijver woonde?”

“Schrijver?” herhaalde Smartie vragend.

“Ja, die rijke vent, weet je nog? Met die gigantische slee voor de deur, die witte.”

“O ja, ik weet het weer. Woont Engel daar? Nou, dan hebben ze poen zat.”

“Zal wel, ja,” zei Job. “Maar het is en blijft een rare flap.”

“Absoluut, dat staat buiten kijf.” Smartie probeerde net zo keurig te praten als Engel, maar ze toen ze Jobs verbaasde gezicht zag, hield ze het niet meer vol. “Kom, gaan wij ook,

lekker varen! Hopen dat het mag van Jet.”

“Ik heb zijn reep chocola nog, wat doen we daarmee?” vroeg Job.

“Teruggeven.”

“Vind je?”

“Ja, tuurlijk!”

“Hij heeft hem aan ons gegeven,” protesteerde Job.

“Jeetje, vreetzak die je d'r bent.” Smartie pakte de reep uit Jobs hand. “Ik bewaar hem wel, want anders is hij vast ineens op.”

“Geef terug!” riep Job.

“Mooi niet,” antwoordde Smartie. “Kijk, groen! Rennen!”

Ze staken de drukke weg over en liepen het parkje voor de woonboten in. Onder de bomen en tussen de struiken was het gelukkig koeler, maar zo gauw ze over het paadje naar hun huis liepen, prikte de zon weer heet op hun hoofd.

Sint lag nog steeds op dezelfde plaats in de tuin, zo te zien had hij zich al die tijd niet bewogen.

“Mee uit?” vroeg Job.

Sint reageerde nog steeds niet.

“Straks als we naar de JESS lopen, komt hij vast wel,” zei Smartie. “Duimen dat het mag.”

Binnen gaven ze de gist en het wisselgeld aan Jet en vroegen of ze asje-asjeblieft mochten varen. “We zullen héél voorzichtig zijn en niet naar drukke stukken gaan,” zei

Smartie.

“Vooruit dan maar,” zei Jet, en vlug gingen Smartie en Job hun zwemspullen aantrekken. Smartie stopte haar euro terug in het kistje onder haar bed en legde Engels reep er ook bij. Daar zou Job hem vast niet vinden, hem kennende ging hij straks op chocolajacht.

“Ben je klaar?” vroeg Job in de gang. Hij bonkte op haar deur.

“Kom eraan!”

Ze stormden de trap op en riepen ‘Doehoei’ naar Jet die bezig was in de keuken.

“Maken jullie het niet te laat? En doe voorzichtig en neem het mobieltje mee!” antwoordde Jet.

“Doen we,” antwoordden Job en Smartie precies tegelijk. Job pakte de mobiel uit het dooie-opakastje in de hal. Het groene kastje met laatjes dat van Smarties opa was geweest, was nu het vaste plekje voor belangrijke spullen: sleutels, paspoorten en dus ook het mobieltje. Ze hadden afgesproken dat ze altijd de telefoon moesten meenemen als ze alleen het water op gingen, je wist maar nooit wat er mis kon gaan.

8

Varen, varen...

Smartie stuurde haar boot behendig over het water terwijl Job plat op zijn buik op het dek lag te zonnebaden. Sint was niet mee, ze hadden geroepen en hem geprobeerd te lokken met hondenbrokjes, maar hij kneep alleen zijn ogen nog steviger dicht en was blijven liggen in de schaduw van de boom.

“Hee, Smart.” Job was recht overeind gaan zitten. “Zullen we naar de haven, naar de jeeetwel-plek?”

“Ja, gaaf,” antwoordde Smartie en ze stuurde meteen naar links.

“Je kunt beter eerst nog een stukje rechtdoor, anders ziet Jet ons misschien.”

De jeeetwel-plek was een groot geheim. Je kon er geweldig zwemmen en van alles ontdekken, maar niemand mocht weten waar die was. Jet en Jurre al helemaal niet, want om er te komen moest je namelijk best een stukje door de

haven, en dat was verboden terrein. Smartie en Job wisten dat donders goed. Toch waren ze er best vaak geweest, stiekem, met de buurjongens toen die nog niet verhuisd waren. Zij hadden ook een bootje gehad.

Ze tuften verder langs het kanaal tot ze zeker wisten dat ze niet ontdekt konden worden. Daarna staken ze over. Het was druk, Smartie manoeuvreerde tussen de motorbootjes, zeiljachten en grote vrachtschepen door. Een harde toeter schalde over het water en met een flinke ruk aan het roer ontweek ze nog net een rondvaartboot.

Geschrokken gezichten van toeristen plakten tegen de ramen en de kapitein tikte met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd. Hoge golven deinden de JESS op en neer.

“Oef, dat scheelde niks.” Smarties stem trilde. “Balen dat we niet harder kunnen. Best link nu.”

“We moeten sparen voor een zwaardere motor, zeker weten. En voor een nieuwe mast en een zeil,” zei Job.

“Mhm,” beaamde Smartie, maar in zichzelf dacht ze: Da’s gruwelijk duur, lukt nooit.

Zonder verdere bijna-ongelukken bereikten ze de overkant. Ze keken goed of er geen waterpolitie in de buurt was en voeren daarna langs enorme zeeschepen, loodsen, kades met containers en kranen tot ze links het doodlopende zijkanaal vonden waar ze in moesten. Vroeger werden hier ook schepen gelost en geladen, nu werd dit deel van de haven

al een hele poos niet meer gebruikt. Onkruid groeide hoog op de kade, overal lagen verroeste bakken, karretjes op rails, verlaten containers en gereedschappen. Aan het einde liep het water breed uit en was het heel diep, vanaf de kant kon je de meest fantastische sprongen, duiken en bommetjes maken. Een ijzeren ladder hing aan de kademuur zodat je het water ook weer makkelijk uit kon. En als je genoeg water had gehad, was er hartstikke veel te ontdekken tussen alle spullen die op het terrein waren achtergelaten. Smartie had er al een superhandig zakmes gevonden dat ze bijna altijd bij zich droeg.

Vandaag hadden Job en Smartie geen puf om rond te kijken, ze hadden het warm en wilden zwemmen. En dat deden ze, tot hun huid alleen nog maar uit weke rimpels leek te bestaan.

“Ook wat drinken?” vroeg Job.

“Ja, lekker,” antwoordde Smartie en ze liet zich met haar rug tegen de ombouw op het dek zakken. Haar natte badpak maakte een plas op het hete hout. “Je weet waar de sleutel is, hè?”

“Jaja, ik ben niet dement, dat weet ik heus nog wel. En zo moeilijk is het ook niet, weinig andere plaatsen op de boot waar je ‘m kunt verstoppen.” Job liep naar de reddingsboei die links aan de reling hing en schoof hem een stukje opzij. Erachter, aan een ijzeren kettinkje, hing de sleutel. Hij haakte

hem los en liep naar de deur naar het roefje. “Hee, ben jij al beneden geweest? Hij was al open.”

“Nee, zeker vergeten vorige keer.”

“Ik heb hem op slot gedaan, zeker weten.”

“Nou, blijkbaar toch niet. Doe niet zo moeilijk, haal gewoon drinken.” Smartie zuchtte diep, Job kon zo irritant doen af en toe. Dan wilde hij per se weten hoe iets zat en het ergste was wel dat hij altijd gelijk wilde hebben. Nee, nog erger: dat hij eigenlijk ook best vaak gelijk had. Bah!

Ze streelde over het hout van het dek. Jammer dat Jurre de boot nog niet had geschilderd. Hij had gezegd dat het beter was om te wachten tot de JESS op het droge zou liggen voor de winter, dan konden ze overal eenvoudig bij. Smartie vermoedde dat het een smoesje was, Jurre vond het gewoon te warm om te verven. Dat was het vast.

“Kóómen! Gauw!” klonk opeens hard Jobs stem van beneden.

Smartie stuiterde zowat het dek af van schrik. Nog eens schreeuwde Job en Smartie sprong op. Haar voet gleed weg op de natte plek, ze kon zich nog maar net op tijd vastgrijpen aan de reling. Ze haastte zich naar de deur, denderde het trapje af en duwde hem opzij. “Sjihhit, wat een puin-zooi.” Haar schouders hingen slap naar beneden, alsof iemand er zware gewichten aan had gehangen. “Wat is er gebeurd, wie heeft dat gedaan?”

“Geen idee,” zei Job.

Het hele roefje lag overhoop. Alle spulletjes die ze zo netjes hadden opgeborgen, lagen kriskras over de vloer. De koelkast stond open, een halfllege colafles lag omver en druppelde bruine bruisende belletjes. De bedbanken waren opengeklapt en alle kleren en handdoeken die ze erin hadden gelegd, hingen als vuil wasgoed over de rand. De spelletjes lagen op de grond en overal, overal lagen chipskruimels en platgewalste koekjes.

“Muizen?” zei Job aarzelend.

“Doe niet zo belachelijk,” snikte Smartie. “Hoe kunnen muizen dit nou gedaan hebben?”

“Kweenie.”

Heel lang was het stil. Smartie en Job wisten allebei niet wat ze moesten denken en al helemaal niet wat ze moesten zeggen.

“Kom,” zei Job uiteindelijk. “Als jij ons nou naar huis vaart, begin ik hier vast met opruimen. Het lijkt erger dan het is.”

“Denk je?” vroeg Smartie. Met de rug van haar hand wreef ze over haar betraande wangen.

“Ja. Lukt het in je eentje?”

“Tuurlijk, net of jij op de heenweg geholpen hebt.” Smartie probeerde te glimlachen, maar meteen begon haar onderlip weer te bibberen. Zonder nog iets te zeggen, draaide

ze zich om en stommelde naar boven.

§

“Doekjes. Sop? Waar hebben jullie dat nou voor nodig?” vroeg Jet verbaasd.

“O, niks bijzonders, er is een fles cola gevallen,” antwoordde Job.

Jet mopperde ‘Beter opletten’ en ‘Zonde’, maar vroeg niet verder.

Gelukkig, dacht Smartie, want ze wist niet of ze de smoes erg lang volgehouden zou hebben. Op de terugweg hadden zij en Job het erover gehad en besloten om thuis niet te vertellen wat er gebeurd was. Dan werden Jet en Jurre vast bezorgd en zo. Niet handig.

Jet rommelde in de berging en kwam terug met een emmer, schoonmaakmiddel en twee doekjes. “Zo, hier moet het mee lukken. En schieten jullie wel op? Het eten is bijna klaar.”

“Is goed, we zijn zo klaar,” zei Smartie.

Job en Smartie boenden tot het weer schoon en opgeruimd was. Smartie haalde stoffer en blik, veegde de chips- en koekkruimels op en stopte die met de lege verpakkingen in een vuilniszak. “Zoveel afval hebben we anders nooit,” zei ze. “De vuilnismannen zullen wel denken.”

“Zullen we deze zooi ook meteen wegkiepen?” vroeg Job

en hij wees op de kastdeur.

“Hè? Wat?” Verbaasd keek Smartie van de deur naar Job. “Waarom zouden we die nou weggooien, Jurre zou hem toch schilderen?”

“Nee, dat bedoel ik niet. Kijk.” Job trok de deur open en wees naar iets in de kast.

“Pfff, ik heb geen zin in raadseltjes, hoor,” zei Smartie met een zucht. “Ik zie nog steeds niet wat je bedoelt. Planken met servies, planken met eten en een plank met mijn slaapzak. Nounou, wat bijzonder.”

“Dan heb je er dus ook geen last van, zal ik ze maar gewoon laten staan?”

“Wa-hat?” snauwde Smartie.

Job bukte en trok van de onderste plank de slaapzak weg. Daarna haalde hij de twee felgele kratten tevoorschijn die eronder hadden gezeten en schoof ze naar het midden van het roefje.

“O, die dingen van Herman! Ik dacht dat we die al meteen hadden weggekiept.”

“Nee, ik heb ze alleen weggezet toen Jurre en Jet het zeil eruit haalden.”

Smartie haalde het deksel van een van de kisten af. “Allemaal papieren en kranten en zo. Wat stom dat Herman die vergeten is.”

“Nou, de sufferd. Wat doen we ermee, weggooien?”

“Weggooien? Kunnen we dat maken, denk je? Misschien zit er iets belangrijks in.”

“Zal wel niet, want dan had hij ze meegenomen. Maar laten we ze toch maar bewaren, je weet het nooit.” Job veegde een bezwete pluk haar uit zijn gezicht. “Ik kies dadelijk nog om van de dorst.”

“Ja, kom, we gaan. Hierbeneden is het helemaal ploffheet.” Smartie zette de kratten terug in de kast, propte haar slaapzak er weer voor en ging het trappetje op.

Job volgde, met in zijn hand de volle vuilniszak. “Zou je dat wel doen?” vroeg hij toen Smartie de sleutel weer achter de reddingsboei wilde hangen.

“Hoezo? O, ik snap het al. Dat iemand weet waar we ‘m hangen en dan in kan breken?”

Job knikte. “Of wéér in kan breken zelfs.”

“Denk je echt dat iemand...die zooi...dat...?” stotterde Smartie. Ze zweeg en keek peinzend van de sleutel naar Job en ten slotte naar de deur naar het roefje. “Jaja. Ik ben bang dat je gelijk hebt. Wie zou dat nou doen? Er is niks te halen.”

“Ik weet het niet. Misschien dat iemand honger had? Of een zwerver die ergens moest slapen?”

“Kan. Kan. Maar ik geloof het toch niet. Er is iets vreemds aan de hand. Ik leg de sleutel voortaan thuis, in het dooie-opakastje bij de mobiel.”

“Lijkt me beter, ja.” Job greep de vuilniszak en liep ermee

de boot af, de tuin in en het grindpad op dat langs alle boten liep. Een eindje verderop, aan de rechterkant, sloeg hij het weggetje in dat naar de grote bakken leidde waar alle woonbootbewoners hun afval verzamelden. Het stonk er vreselijk, naar verrotte vis, zure melk en allerlei andere gore geuren die Job niet kende. Niet wilde kennen! Hij kneep zijn neus dicht. Wespen zoemden om zijn hoofd en met een zwaai zwiepte hij de zak boven op de stapel afval.

“Blèèèh,” griezelde hij en snel ging hij terug naar huis. Handen wassen...Nee, beter nog, een duik nemen.

Uit het water naast de woonboot klonk gespetter en gegiechel. Jobs kleren landden naast die van Smartie in de tuin en al snel lag hij bij haar en Sint in het kanaal. Hoog spette het water op, ze duwden elkaar koppie onder en Sint hapte naar alle druppels. Opeens spitste hij zijn oren en zwom naar de kant. Blaffend verdween hij de tuin in.

“Pokkebeest,” hoorden Smartie en Job de postbode schreeuwen. “Geef hier!”

“Het is weer zover,” zei Job. Snel klauterden ze het water uit en Job riep de hond. Sint kwam aandenderen met een lichtblauwe envelop in zijn bek. Net voordat hij bij Job aankwam, zwenkte hij en ging ervandoor. “Kom voor!” commandeerde Job. Sints kop dook op uit de bosjes, maar zo gauw Job naar hem toeliep, verdween hij weer.

“Laat mij eens,” zei Smartie. Maar hoe lief of dwingend ze

het ook probeerde, Sint luisterde niet.

“Dat stomme beest van jullie vreet mijn brieven op.” Het gezicht van de postbode was bijna net zo oranje als de tas om zijn schouder, zo kwaad was hij.

“Ja, sorry,” zei Job. “Ik snap het niet, normaal brengt hij altijd alles terug.”

“Vast een nieuw spelletje,” zei Smartie.

“Ik neem ontslag, ik eis een andere wijk,” mopperde de postbode. “Geen beginnen aan, zo hier bij jullie.”

Stampvoetend liep hij terug naar zijn fiets.

“Zou jammer zijn als dat lukte,” zei Job grinnikend tegen Smartie. “Net zo leuk, dit.”

9

Vuilnis

Het was midden in de nacht. Smartie schrok wakker en lag met wijd open ogen in bed. Wat had haar uit haar slaap gehaald? Jet en Jurre? Ze luisterde goed. Nee, binnen niets en ook in de tuin was het stil. Ze draaide haar hoofd opzij, felgroen lichtten de cijfers van haar wekker op. 3:17. Nee, dan waren Jet en Jurre ook allang naar bed. Meestal dan. Soms bleven ze wel zo lang lachen, kletsen en wijn drinken. Maar dat gebeurde eigenlijk alleen in het weekend en als er bezoek was. En dat was nu allebei niet.

Hee, daar hoorde ze wat! Plof. Stilte. Plof plof. Weer stil. Plof. Buiten, in de verte. Was het onweer? Nee, daar was het te zacht voor, en te laag bij de grond ook. En van onweer werd ze nooit wakker eigenlijk, tenzij het direct boven de boot knalde. Ze sloot haar ogen, kon dan meestal nog beter horen. Nu hielp het niet. Ze hoorde nog steeds af en toe het doffe ploffen en wist nog steeds niet wat het was. Sjips, nu moest ze

nog plassen ook.

Haar blote voeten plakten op het zeil toen ze uit bed stapte en de gang in liep. Aarzelend zweefde haar hand boven het lichtknopje, ze dacht na en liet hem weer zakken. Geen licht, anders maakte ze iedereen wakker. Op de tast liep ze de trap op, naar de badkamer. Dat was het enige vervelende aan deze woonboot, dat de badkamer boven was. Elke keer die trap op en af, niks fijn. Vooral in de winter niet, dan bevroor je adem binnen ook zowat. Nu was het nog steeds klef warm.

Nadat ze had doorgetrokken, boog ze zich over de wastafel en dronk water tot haar buik ervan klotste. Ze opende de deur en wilde de gang op lopen, toen ze weer wat hoorde. Heel dichtbij! Ademen en zachte voetstappen! Twee bleke armen reikten naar haar, wilden haar grijpen! Ze deed haar mond open om te gillen, maar er kwam geen geluid uit. Ze deinsde terug, de badkamer in, probeerde de deur dicht te smijten. Iemand hield hem tegen. Duwde hem open.

“Sijt, ik ben het.” Job hield zijn handen omhoog alsof zij een pistool op hem gericht had en hij zich overgaf.

“Stomme, stomme, stomme zak!” Smartie fluisterde, toch klonken de woorden hard en boos.

“Ja, sorrysorry. Ik probeerde het wel, maar ik wist niet hoe ik je níét kon laten schrikken.”

“Door gewoon in je bed te blijven, sukkel,” snauwde Smartie.

“Maar dat ging ook niet, want er is iets buiten,” antwoordde Job.

Smarties boosheid daalde als een snelle lift, ze voelde het zakken in haar buik. “Jij hebt dus ook dat geluid gehoord! Iets plofferigs, hè?”

“Ja. En ik had mijn raam open en hoorde ook kraken en scheuren. Het kwam van die kant.” Job wees naar rechts. “De vuilcontainer.”

“O, dan zijn het vast katten of zo,” zei Smartie opgelucht.

“Met een zaklamp?” vroeg Job.

“Hoe bedoel je?”

“Nou, ik was in de keuken om te zien of ik kon vinden waar dat geluid vandaan kwam, en ik zag lichtflitsen verderop. Er loopt iemand bij het vuilnis, met een zaklantaarn.”

“Wat moet die daar nou? Zou het...” Smartie ging nog zachter praten, “zou het een inbreker zijn?”

“Op de vuilstort?”

“Hm, ja. Dat is wel heel raar.”

“Durf jij te gaan kijken?” Job keek Smartie aarzelend aan. Hij hoopte dat ze nee zou zeggen, dat was wel heel duidelijk.

Maar Smartie zei: “Niet in mijn eentje. Met jou en Sint erbij durf ik wel.”

“Sint?” reageerde Job verbaasd. “Natuurlijk, Sint. Met hem durf ik ook. Waar is hij? En waarom slaat hij niet aan als er mensen rondsluipen? Doet hij normaal altijd.”

“Misschien is Baardje terug?” vroeg Smartie.

Een paar maanden geleden, het was nog ijsigkoud, had Sint een paar nachten achter elkaar hard geblaft. Jurre was met de buurman op onderzoek uitgegaan en ze hadden ontdekt dat een dakloze man een mooie plek had gevonden om te slapen. In het motorbootje van de burens verderop dat voor de winter op het droge was gelegd, had hij een berg kranten en wat dekens gelegd. En daar sliep hij.

Jet had haar hoofd geschud toen Jurre met de man binnenkwam, en ze had hem warme chocomelk gegeven. Ze overlegde fluisterend met Jurre en zei daarna tegen de man dat het geen doen was, veel te koud buiten. Hij mocht wel in de logeerkamer. Maar de man weigerde, ook al vroeg Jet het wel drie keer. Daarom had ze alle dekens en slaapzakken die ze overhadden naar het motorbootje gebracht en de man had daar elke nacht geslapen.

Vaak at hij ook mee. Hij zei nooit veel, niet waarom hij op straat woonde of waar hij vandaan kwam. Baardje had zelfs nooit losgelaten wat zijn echte naam was, maar hij was aardig. Hij hielp Smartie met een werkstuk over De Octopus en hakte voor Jurre oude bomen in de tuin om. Elke dag was hij er, tot de lente. Op een dag was hij ineens weg. En op het kistje buiten lagen bloemen, geplukt uit het plantsoen. Job en Smartie haalden de motorboot leeg en misten Baardje best een beetje. Want het was wel interessant eigenlijk, zo’n

mysterieuze, aparte meneer, zomaar bij hen thuis.

“Die zal het zijn. Leuk, Baardje!” zei Job. “Kom.”

Bij de voordeur klikte Smartie de lamp aan ze glipte in haar teenslippers. Ongeduldig wachtte ze tot Job zijn gimpies aan had getrokken. “Laat die veters toch, het is maar een klein eindje. Dadelijk is hij weg, schiet op!”

“Ja dahag, en ik straks plat op mijn snufferd gaan zeker? Mooi niet.” Job trok de veters strak aan en strikte ze. “Zo, klaar.”

“Sint meenemen?”

“Ik weet niet waar hij is,” antwoordde Job. “Ik denk bij Jet en Jurre op de slaapkamer, want in zijn mand in de keuken lag hij niet.”

“Dan gaan we zonder hem,” besliste Smartie. “Kom.”

“Ik haal hem wel, vind ik toch fijner,” zei Job.

“Hallo, doe niet zo suf. Dat merken Jurre en Jet toch? Wedden dat we dan niet weg mogen?”

“Da’s waar. Laten we dan toch maar gewoon gaan.”

De lamp in de hal lieten ze aan, hij verlichtte een klein stukje van de tuin en het pad. Verderop was het pikkedonker. Ook geen lantaarnpalen hier, alleen donkere omtrekken van bosjes en bomen. Smartie en Job schuifelden over het paadje richting de vuilstort. Het was lastig lopen, veel stoeptegels lagen schots en scheef.

“Hadden we maar licht meegenomen,” mopperde Job

toen hij bijna struikelde. “Dit is waardeloos.”

“Ssst,” siste Smartie. “Even kijken of het echt Baardje is.”

Ze hurkten neer achter struiken en gluurden langs de dichte bladeren naar de vuilcontainer. Een lamp flitste langs het afval en de dozen die op de grond naast de bak lagen, en een donkere gestalte liep er gebukt tussendoor. Graaiend in zakken, schoppend tegen vuilnis. Een man, dat zagen Job en Smartie wel, maar ze konden niet zien wie het was.

“Wat een zootje,” fluisterde Smartie verbaasd. “Wat is daar aan de hand?”

“Geen flauw idee,” zei Job zacht terug. “Maar één ding weet ik zeker, dat is Baardje niet. Die was juist heel netjes, weet je nog?”

Smartie gaf geen antwoord, knikte alleen.

“Volgens mij zoekt hij iets,” zei Job.

“Denk ik ook. Maar wat? Daar ligt alleen oude troep en eten en zo. Aha, dat is het vast! Honger. Toch zielig, als je dan in al die prut moet zoeken.”

“Jech,” griezeld Job. “Ik moet er niet aan denken.”

Minutenlang zaten Job en Smartie daar, kijkend naar de man die de ene vuilniszak na de andere uit de container gooide. Plof. Plof. Daarna trok hij de zakken open, scheen met zijn lamp. Hij mompelde iets tegen zichzelf, onverstaanbaar.

“Kom, dan gaan we,” zei Job.

“Dacht het niet,” antwoordde Smartie. “En wij zeker morgen al die troep opruimen? Mooi niet, dat moet hij doen.”

“Doe niet zo stom, wil je dat vragen soms?”

“Nee, tuurlijk niet. Maar ik wil wel weten wie het is. Dan mogen Jet en Jurre het morgen verder regelen.”

“En als we hem niet kennen?”

“Dat weten we pas als we hem goed hebben gezien. Ik blijf.”

Job zuchtte. Heel diep. Stronteigenwijs, dat was Smartie. Een beetje gelijk had ze wel, alleen gaf hij dat niet graag toe natuurlijk. “Oké dan,” zei hij. “Maar dan ga ik nu wel Sint halen. Veiliger.”

“Ik wacht hier.”

“Durf je dat?”

“Waarom niet?” zei Smartie verbaasd. “Die kerel weet toch niet dat ik hier zit?”

Job sloop terug naar huis, trok de voordeur open en ging de keuken in. Sint lag nog steeds niet in zijn mand. Hij liep naar beneden en trok heel zacht de slaapkamerdeur van Jet en Jurre open. Uit het bed klonk snurken, een hoge snurk van Jet en een lage van Jurre. En precies voor de deuropening lag Sint, ook in diepe slaap. “Sjemig, wat voor waakhond ben jij?” fluisterde Job half mopperend, half lachend en hij aaide over de zachte vacht. “Kom mee.”

Sint rekte zich uit, met zijn voorpoten ver naar voren en zijn kont hoog naar achteren. Daarna sjokte hij Job achterna.

Naast de voordeur, aan de kapstok, hing de riem en vlug deed Job de lus om Sints kop. Hij had er geen zin in om nu achter de hond aan te moeten zitten, als die er weer eens zomaar vandoor ging en niet terug wilde komen.

Met Sint naast zich voelde het stukken beter, en Job liep zo snel hij kon naar Smartie. Ze zat nog op dezelfde plek, zo stil, ze had zich zo te zien helemaal niet bewogen. Ze keek snel opzij en blies hard haar adem uit toen ze Job en Sint ontdekte.

“Blij dat jullie er zijn. Om eerlijk te zijn...ik scheet blubber hier in mijn uppie.”

Job dacht: Zie je wel, maar hij zei niks. Want soms snapte hij helemaal niks van Smartie. Dan kregen ze ruzie om iets wat ze eerst zelf had gezegd en dan werd ze kwaad omdat hij dat dan ook vond. Zo raar. Dus hield hij nu gewoon zijn mond.

Sint kwispelde vrolijk, tot hij de man bij de container ontdekte. Hij spitste zijn oren. Stak zijn neus vooruit. Zijn staart priemde recht naar achteren en een zachte grom klonk uit zijn keel.

Job hurkte neer en legde zijn arm om Sints nek. Meteen stopte de hond met grommen, maar zijn lijf bleef wel in de actiestand staan. Job wist wat dat betekende: één teken van

gevaar, en Sint zou de aanval inzetten. Niet echt, het zag er altijd gevaarlijker uit dan het was, maar toch.

Het licht van de zaklamp zwenkte nog steeds van links naar rechts over de grond, raakte af en toe de schoenen van de man en zijn broek, maar nooit zijn gezicht. Wie was het toch?

Job gaapte, wat duurde dit lang. Hij wou weer naar bed.

Eindelijk had de man bij de container er ook genoeg van. Hij knipte de zaklamp uit en schuifelde het voetpad op in de richting van de woonboten.

Voorzichtig stonden Job en Smartie op. Ze letten goed op dat ze geen takken raakten, nergens op stapten en gingen de man achterna. In de verte zagen ze hem in het zwakke licht bij hun woonboot lopen. Een kaal hoofd met grijze plukken haar boven de oren. Sloffend liep hij het parkje in.

Smartie hapte naar adem en pakte Jobs arm beet. “Zie je dat?” fluisterde ze gespannen. “Zie je wie dat is?”

Job knikte. Niet te missen. Die kale kop en hij zag zelfs de knopen op het uniform glinsteren. Dat was Herman!

“We gaan naar binnen, Smartie,” zei Job. “Nu! Die enge vent hier, dit is niet goed. Echt niet goed.”

Zonder protesteren ging Smartie mee. Ze was te verbaasd, te geschrokken. Wat moest Herman hier? Midden in de nacht?

Sint vond het helemaal niks dat ze Herman zomaar weg lieten gaan. Hij blafte gelukkig niet, trok alleen aan de riem en

zette alle vier zijn poten schrap. Job trok harder, sleurde hem mee. Het pad af, de tuin in en snel naar binnen.

Opgelucht sloegen ze de voordeur achter zich dicht. Smartie draaide meteen de sleutel om en schoof ook de grendel nog eens dicht. Dat deden ze normaal nooit, vaak was de deur niet eens op slot, maar nu...Nu was het toch anders.

Job maakte Sint los en hing de riem terug aan de kapstok. De hond liep meteen de trap op naar de waterbak in de keuken en slobberde alsof hij net een trektocht door de woestijn had gemaakt.

Ja, dorst. Smartie liep naar het aanrecht en schonk twee grote glazen ijsthee in. Ze gaf er één aan Job, ging aan de keukentafel zitten en zei: “Herman zoekt wat, dat is duidelijk. En het is iets belangrijks en wat stiekems, anders zou hij dat niet midden in de nacht doen.”

“Ja, lijkt mij ook. Wat zou hij zoeken?” Job dacht diep na. “Het kunnen twee dingen zijn: óf hij heeft iets bij ons gezien toen hij hier was, óf hij zoekt iets uit zijn bootje. Bij ons kan eigenlijk niet, want hij was meteen weg. Dus dan moet het iets uit de boot zijn.” Even was hij stil, toen zei hij nadenkend: “De zoi.”

“Hè...wat? Hoe bedoel je?” vroeg Smartie. Ze keek Job met vragend gefronste wenkbrauwen aan.

Hij zei niks, ze zou er zelf wel achterkomen. Dat duurde niet lang, Smarties ogen werden groot, groter en ze zuchtte:

“Oh, ja. Natuurlijk.”

10

School

Ze hadden die nacht nog lang gepraat: over wat Herman zocht, waar ‘het’ verstopt kon zijn en wat ze moesten doen. Job had er zelfs een lijstje van gemaakt. Of eigenlijk, twee lijstjes.

Wat we al weten

1. Herman zoekt iets
2. Het lag of ligt op de Jess
3. Het moet iets zijn wat los zit, wat uit de boot kan
4. En het moet best klein zijn, in elk geval in een vuilniszak passen

En op de achterkant stond:

Wat we niet snappen:

1. Waarom breekt Herman in, waarom vraagt hij het niet gewoon?

Het tweede lijstje was heel kort, maar had eigenlijk heel lang moeten zijn. Want Job en Smartie snapten er geen bal van, helemaal niks. Antwoorden vonden ze niet, en steeds opnieuw kwamen ze op dezelfde vragen, tot Smartie knikkebollend zowat met haar voorhoofd in haar beker ijsthee viel.

“Hier worden we ook niet wijzer van. Laten we maar weer gaan slapen,” had Job met een grote gaap gezegd.

En nu, op weg naar school, ging het gesprek gewoon verder waar ze gister gestopt waren.

“Eigenlijk weet ik heel zeker dat er niks bijzonders zat in de spullen die we weggegooid hebben,” zei Job. “Ik kan me tenminste niet voorstellen dat Herman ‘s nachts op zoek gaat naar beschimmeld brood en oude, kapotte zooi.”

“Nee, daar haal je geen vuilniszakken voor leeg.” Smartie knikte. “Het moet iets anders zijn.”

“Maar in de boot kan het ook niet liggen, want die had hij al doorzocht. Ik weet honderd procent zeker dat hij daar ingebroken heeft, wie anders? Ik snap er geen biet van.”

“Straks, na school, gaan we zelf de boot doorzoeken. Van voor naar achter, van links naar rechts. Misschien is er wel een geheime verstoppplaats. Ergens.”

“Dat zei je gister ook al, maar ik heb er vannacht nog eens

over nagedacht en het slaat echt nergens op, Smartie,” zei Job. “Als Herman iets op een geheime plaats verstopt heeft, weet hij natuurlijk waar die is.”

Nu konden er twee dingen gebeuren: óf Smartie werd boos, óf ze moest lachen. Gelukkig, het werd het laatste.

“Sjemig, ik ben moeier dan ik dacht,” grinnikte ze. “Ik hoop dat we op school niet veel hoeven te doen, kan ik stiekem slapen.”

§

Maar het was druk op school. Veel drukker dan normaal zelfs, en het erge was...het was niet eens leuk. Meester Ruud vertelde dat de school meedeed aan een of andere test om te kijken hoe het onderwijs verbeterd kon worden. Dat was nog niet zo’n ramp, maar om het beter te kunnen maken, moest eerst bekeken worden hoe het niveau nu was, dus zaten ze de hele ochtend te zwoegen op taal- en rekenopdrachten die véél te moeilijk waren.

“Mees, ik snap er geen zak van,” steunde Job.

Meester Ruud klakte met zijn tong en schudde zijn hoofd. “Geen wat?” vroeg hij.

“Geen zak, mees,” antwoordde Job.

Alle kinderen giechelden, behalve brave Engel natuurlijk. Die stak zijn vinger op, en toen meester Ruud hem de beurt gaf, zei hij: “Op mijn andere school hebben we deze opgaven

nog niet gehad, is dat bezwaarlijk?”

“Sjezus man, praat ‘ns normaal,” sneerde Job. Dit was te stom, daar kon geen chocola tegenop. “Bezwaarlijk...je lijkt de burgemeester wel!”

De kinderen barstten in lachen uit en Job keek triomfantelijk rond. Smartie knipoogde naar hem en grijnsde breed, maar meester Ruud vouwde zijn armen kruislings voor zijn borst en keek zo boos dat iedereen meteen stilhield.

“Meneertje Grote Mond,” zei de meester bars en hij keek Job aan. “Dat jij die woorden niet gebruikt, betekent niet dat ze verkeerd zijn. Leer ze liever, in plaats van meteen iemand te kakken te zetten. Begrepen?”

Te kakken zetten..Job moest bijna weer lachen, maar aan het gezicht van de meester zag hij dat dat helemaal verkeerd zou vallen, dus slikte hij en knikte. “Goed mees, sorry.”

“En?” zei meester Ruud.

Ah nee hè, moest dat ook nog? Echt? Job zuchtte en keek naar Engel. Vooruit dan maar. “Sorry Engeltje, ik zal het nóóóóit meer doen.”

Weer begonnen de kinderen te lachen. Meester Ruud wachtte tot ze uit-gegiecheld waren en zei: “Excuses hebben alleen zin als je het meent. In de pauze doe je het nog een keer opnieuw en dan hoor ik daarna van jou en Engel hoe het is gegaan.”

“Heb ik weer,” momperde Job. “Mag ik niet eens voetballen, maar moet ik slijmen bij die lamzak.”

“Stel je niet aan, joh,” lachte Smartie. “Even sorry zeggen en klaar is Kees.”

“Je hebt toch gehoord wat de mees zei? Hij wil horen hoe het gegaan is.”

“Nou, dan praat je en ga je daarna voetballen. Kijk, daar staat Engel!”

Smartie wees naar de muur van de gymzaal. Ze gaf Job een zetje in zijn rug en sjokkend liep hij op Engel af.

“Ha.”

“Hoi,” antwoordde Engel.

Het was een hele tijd stil.

“Ikke...”

“Je hoeft...” begonnen de jongens precies tegelijk te praten. Ze keken elkaar aan en glimlachten kort. Daarna trokken ze allebei snel hun gezicht weer in de plooi.

“Jij eerst,” zei Job.

“Oké,” zei Engel. “Je hoeft je excuses niet aan te bieden hoor, het is wel goed.”

“Wat is goed?” vroeg Job.

“Nou, gewoon. Ik snap wel dat je me stom vindt, we zijn gewoon heel anders.”

Anders...stom...Job dacht na. Smartie was ook heel anders dan hij, en haar vond hij niet stom. Waarom Engel dan wel?

Hij dacht nog dieper na. “Nou, anders is niet erg. Ik weet het eigenlijk niet, misschien vinden we gewoon elkaar stom,” zei hij na een poosje.

“Maar ik vind jou niet stom. Druk en stoer, dat wel. En verder ken ik je gewoon nog helemaal niet goed,” zei Engel.

“O,” reageerde Job. “Da’s een goeie. Ik ken jou eigenlijk ook niet. Maar je praat vaak zo raar, dat vind ik gek.”

Engel haalde zijn schouders op. “Ben ik gewend, doen we thuis ook. Er komen veel volwassenen op bezoek, die praten allemaal op die manier. En ik heb geen broers of zussen en hier ook nog geen vrienden.”

“Ja, dan is het misschien wel logisch.” Job schuifelde met zijn voeten over de zanderige tegels. “Waarom heet je Engel, trouwens? Rare naam, vind ik het.”

“En bedankt, heel vriendelijk van je,” zei Engel. Hij keek Job strak aan, draaide zich om en liep weg.

Job zuchtte. Nou ja zeg, mocht hij dat niet eens vragen? Bah. Wat moest hij de meester straks vertellen? Dat werd nablijven. Zeker weten.

11

Kratten

“**D**ie Engel hè, ik snap geen moer van hem. Doet hij tegen de meester net of we het goedgemaakt hebben. Maar dat hebben we helemaal niet!” zei Job ‘s middags onderweg naar huis tegen Smartie. “En weet je wat hij ook nog tegen hem zei? Pardon. Sjemig man, welk kind zegt er nou pardon? Da’s toch...” Hij stopte met praten omdat Smartie hard tegen zijn schouder duwde. “Wat maakt dat nou uit? Ik snap jou niet, hoor, waarom maak je je zo druk om Engel? Aardig toch juist dat hij niet klikte? Maak je liever druk om de JESS en om die Herman. We gaan zo zoeken, hè?”

O ja, dat gedoe met de boot. Was Job helemaal vergeten. Suf. “Tuurlijk. Waar beginnen we, op de vuilstort of op de boot?”

“De JESS, wat dacht jij dan? Ik ga echt niet in die bagger spitten, hoor. Jugh.” Job grinnikte. “Nee, ik liever ook niet. Dat laten we mooi aan Herman over.” De boot dus. Smartie

en Job dronken thuis gauw een glas siroop, en nog één omdat ze zo'n dorst hadden, antwoordden 'Saai' en 'Veels te moeilijk' op Jurre's vraag hoe het op school was geweest en ze deden heel onschuldig toen hij vroeg of zij misschien wisten hoe het zo'n zootje was geworden bij de vuilniscontainers. Dat was hun geheim, daar hoefde Jurre niets van te weten, anders ging hij zich er vast mee bemoeien.

"Jullie hebben zeker erg veel zin om me te helpen met opruimen?" vroeg Jurre. "Tja, dacht ik al," zei hij toen ze heel hard hun hoofd schudden. "Dan doe ik het wel alleen. Jet is werken en dat kon wel eens laat worden," zei ze. Met alle toeristen nu." Jet werkte drie dagen als serveerster in een koffiehuis. Als het slecht weer was, had ze niet veel te doen, maar zo gauw het zonnetje scheen, ging het terras open en maakte ze lange dagen. Meestal was Jurre dan thuis. Hij was journalist en werkte wanneer het hem uitkwam. Soms zelfs 's nachts, dat schreef zo lekker rustig, zei hij altijd.

Smartie en Job haalden de sleutel uit het dooie-opakastje en gingen naar de JESS die aan de steiger lag, een paar meter buiten hun tuin. Sint volgde, met gemak sprong hij op de aangemeerde boot en wachtte kwispelstaartend voor het ombouwetje.

Smartie voelde aan de deur naar het roefje. Gelukkig, hij zat nog op slot. Ze draaide hem open en keek aarzelend om.
"Zal ik eerst?" vroeg Job.

“Hoezo? Ik ben heus niet bang, hoor,” zei Smartie. Wat dacht Job nou, dat ze een watje was? Puh. En Sint was er ook, niks aan de hand. Ze duwde de deur zo hard open dat hij tegen de muur ketste, denderde de trap af en knipte het licht aan. Alles zag er nog precies uit zoals ze het gister hadden achtergelaten. En geen Herman. Pfff. Natuurlijk wilde Smartie het niet laten merken, maar ze was toch opgelucht. Ze keek over haar schouder en zag Job op de trap staan. Met een brede grijns keek hij naar haar. “Ehm, de deur schoot uit mijn hand,” bedacht ze vlug.

“Jaja, dat zag ik meteen,” zei Job grinnikend.

Sjips, hij had haar door! Nou, niks aan te doen, hij was ook niet altijd zo’n held.

Sint snuffelde eventjes en ging met een plof onder de tafel liggen. Hij strekte zijn poten ver uit en sloot zijn ogen.

“Waar beginnen we?” vroeg Smartie.

“Ik zou het niet weten.”

Smartie keek het roefje rond en haar blik bleef steken bij de kast. “Ha, maar ik wel! De kratten! Dat we daar nou niet eerder op gekomen zijn, dat moet het wel zijn. Daar zit vast iets heel belangrijks in!” Job kon zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. Zaten ze de hele nacht te bedenken wat Herman kon zoeken, terwijl ze het eigenlijk al wisten.

Smartie haalde de slaapzak uit de kast, tilde het eerste krat op en droeg hem naar de tafel.

“Ho, rustig aan, het hoeft niet stuk,” mopperde Job toen ze de kist neer liet ploffen.

Smartie wilde een vinnige opmerking maken, maar ze keek naar het vrolijke gele krat en bedacht zich. “Doen we samen die of zal ik meteen die andere pakken?”

“Samen die,” antwoordde Job meteen, “we weten helemaal niet wat we zoeken en in ons eenje missen we misschien iets belangrijks.”

Smartie klikte de plastic klemmen los en tilde het deksel op. De stoffige geur van oud papier kriebelde in haar neus. Al snel zaten Job en Smartie tussen een hoge berg rekeningen, brieven, foto's, kranten, boodschappenlijstjes, aantekeningen...

“Oef, hoe gaan we dit doen?” steunde Job. “Fik erin?”

“Nee,” zei Smartie en met grote schrikogen keek ze Job aan. “Dan komen we er nooit achter wat er zo belangrijk voor Herman is. En het lijkt vast erger dan het is. Laten we het eerst sorteren: foto's bij foto's, kranten bij kranten, rekeningen bij...”

“Jaja, ik snap het al,” zei Job en hij pakte een krantenknipsel. Snel vlogen zijn ogen over de tekst. “Goh, nou, dat is interessant. Het schip De Aurora is op 9 augustus 2008 aangekomen in Rotterdam van een reis naar Rusland.”

“Niet flauwekullen, anders krijgen we het nooit af,” zei Smartie. “En Herman zag er toch uit als een zeeman? Ik

denk dat hij op dat schip heeft gevaren, dat hij daarom dat knipsel bewaarde.”

“Zou goed kunnen, ja. Maar het zal niet belangrijk genoeg zijn om in te breken en de vuilstort te doorzoeken. Ofwel?”

“Nee, tuurlijk niet.” Smartie keek Job aan alsof hij niet wijs was. “Laten we alle spullen waarvan we denken dat Herman ze wil houden en die niet speciaal zijn, apart leggen. Als hij nog een keer hier komt, kan hij ze meenemen.”

“Als hij dan maar niet weer ‘s nachts komt of inbreekt. Dat vind ik nog steeds zo raar, dat hij er niet gewoon om heeft gevraagd.”

Het eerste krat leverde niks op waarvan ze dachten dat het superbelangrijk of supergeheim kon zijn. Wel een paar enveloppen waar Hermans naam en een adres op getypt waren. Rekeningen, zo te zien. Of reclame. Job pakte het tweede krat en zette hem op de grond omdat de tafel al vol lag. In kleermakerszit zaten ze ernaast, sorteerden de spullen en weer werden de stapels hoe langer hoe hoger. Wat zou Herman toch zoeken?

“Ik denk dat het een foto is van zijn kinderen. Dat die dood zijn en dat die foto het enige is wat hij nog heeft,” zei Smartie.

“En ik denk dat het een schatkaart is. Dat hij die gewonnen heeft van een piraat met pokeren tijdens een van zijn zeereizen,” opperde Job.

“Ja, dat zou cool zijn. En dat wij die dan vinden en megarijk zijn! Of misschien een kaart met de plaats waar een schip gezonken is.” Smartie graaide een nieuw stapeltje papieren uit de kist.

“Dan kan Sint die mooi voor ons opduiken,” grinnikte Job. “Als een echte zeehond. Of Herman is een dief en hij heeft de buit in een kluis gestopt en is de code kwijt.”

“Hij is er eng genoeg voor,” zei Smartie. Zuchtend bekeek ze een foto van Herman met nog een man in uniform. Ze leunden over de reling van een boot en keken allebei even ernstig. Ze legde de foto op het bewaarstapeltje en rekte zich uit. “Ik heb geen zin meer, we weten niet eens wat we zoeken. En het ergste is dat we niet eens weten of in die kisten wel zit wat Herman wil hebben. Dadelijk doen we alles voor niks.”

“Welnee, we vinden het heus wel,” zei Job. “Er is geen andere plek, het moet in die kratten zitten. Pauze?”

“Nee, laten we doorgaan, dan hebben we het gehad.”

Job pakte een nieuw stapeltje. “Oef, waren we maar hiermee begonnen,” zei hij na een paar tellen.

12

Appeltaart

“Hoezo? Wat is er? Laat zien!” Smartie bukte ver voorover om te kunnen zien wat Job in zijn hand had, maar Job verschoof en hield het blaadje precies voor zijn gezicht.

“Wauw,” fluisterde hij op eerbiedige toon en hij sloeg zijn hand voor zijn mond. Leuk, plagen, want hij wist wel dat Smartie hier dus echt niet tegen kon! En ja hoor...

“Doe niet zo flauw, rotjoch!” gilde ze al en ze probeerde hem opzij te duwen.

“Uh-uh.” Job draaide zich half om en stak zijn wijsvinger waarschuwend op. “Geduld is een schone zaak en ook nog iets met een porseleinen kast.” Die spreekwoorden hadden ze een paar dagen geleden van meester Ruud geleerd en Job vond het ontzettend grappig om ze nu te kunnen gebruiken. Vooral omdat Smartie er steeds meer uit begon te zien als een stoomketel die ging exploderen. Haar gezicht was

knalrood, haar wangen trilden en haar ogen fonkelden vuur.

“Het is mijn boot, geef hier!” schreeuwde ze. Oeh, wat deed die Job toch afschuwelijk soms. Ze timmerde met haar vuisten op zijn rug, alsof ze een drumsolo gaf op een concert.

Sint sprong op en wurmde zich tussen de twee in, blaffend en draaiend, likkend en happend.

“Goed zo, Sint, help me maar!”

“Au, kappen! Ik geef me over!” schreeuwde Job half lachend, half boos. Hij commandeerde Sint terug naar zijn plek, schraapte zijn keel. “Oma’s appeltaart,” las hij voor. “Geheim recept. Men schilt vijf groene, zure appels, snijdt ze in kleine partjes en bestrooit deze met een mengsel van vier eetlepels kaneel. Bladiebladiebla.” Slap van de lach liet hij zich achterover vallen en met een bonk sloeg zijn hoofd tegen de vloer. “Au!” Hij wreef stevig met zijn hand over zijn haren terwijl zijn buik bleef schudden van het lachen.

“Ha, eigen schuld, dikke bult! Wat ontzettend, belachelijk, misselijk, kinderachtig en weet ik veel wat,” mopperde Smartie. “Ik dacht echt dat je iets op het spoor was.”

Job hees zichzelf weer overeind en wreef de tranen uit zijn ogen. “Ben ik ook. Als wij appels kopen, bakt Jet vast die lekkere oma’s appeltaart. Errug belangrijk lijkt me zo.” Hij likte zijn lippen af.

Smartie grinnikte. “Best een goed plan, met een volle maag is het vast ook gemakkelijker nadenken. Eerst deze kist

af, oké?”

Ze spitten samen de kist door, maar vonden niets waarvan ze dachten dat het de moeite waard was. Een hoop oude zooi en een notitiebriefje waar ze niets van begrepen. Zoek wat eerst een ander en daarna mij toebehoorde in de ondiepe, stond er in grote hanenpoten opgeschreven.

“Ha, een raadsel! Ondiep, zou dat met een zwembad te maken hebben? Zou er dan niet hét ondiepe moeten staan?” vroeg Smartie.

“Weetikveel, denk het wel eigenlijk. Maar het water in een zwembad is helder, je kunt alles zien, dus dat is geen handige verstopplaats. En toebehoorde, dat betekent toch dat iets van iemand was, hè?” Zonder op antwoord te wachten, praatte Job verder. “Dus iets was van iemand en daarna van iemand anders en het ligt nu in de ondiepe. Dat schiet lekker op. We weten niet eens wat dat iets is en ook niet wat of waar dat ondiepe is, dus da’s zoeken naar een spijker in een hooiberg.”

“Let toch eens op jij, een naald in een hooiberg, dat zei de meester.” Smartie zuchtte. “Wel geheimzinnig hoor, wat zou het betekenen?”

“Geen idee,” zei Job en hij legde het briefje op de weggooistapel.

Sint blafte kort en liep de trap op. Ze hoorden hem van de boot op de kant springen.

Die heeft ook geen zin meer, dacht Job. Gauw verder hier. Ze keken de rest van de papieren na en begrepen er niets van. Er zat niks bij wat zo belangrijk was dat iemand er voor in zou breken.

“Herman heeft zich vast vergist, ik durf te wedden dat het hier niet in zit,” zei Smartie. “Al die moeite voor niks. Balen.”

“Weet je, als we die kisten naar Herman gaan brengen, misschien komen we er dan achter wat hij zoekt. Wie weet vertelt hij dan wel iets of zo.”

“Naar hem toegaan bedoel je? Naar die engerd?”

“Ja, als we Sint meenemen kan ons niets gebeuren. Hij was hartstikke bang voor hem.”

“Nee, ik ga niet naar die griezel. We kunnen beter doen alsof we van niks weten en alles weggooien.”

“Maar dan blijft hij hier rondsnoeffen en inbreken.”

“Daar kun je wel eens gelijk in hebben,” antwoordde Smartie aarzelend.

Job lachte. “Tuurlijk heb ik gelijk. Laten we het meteen doen, dan hebben we het gehad.”

Ze propten de weggooistapel in een vuilniszak en Job zette ‘m in de hoek bij het keukentje, die kliepte hij morgen of zo wel in de container. De spullen die terug naar Herman moesten, deden ze in de twee kratten, ze sloten de deksels en sjouwden de kisten naar de woonboot. Sint lag in de keuken in zijn mand en ze zetten de kratten naast hem neer. Jet was

er niet, jammer, nou konden ze niet om appeltaart vragen. Jurre was er wel, maar die had niets met taarten. Hij leunde tegen het aanrecht, diepe denkrimpels tussen zijn gesloten ogen.

“Weet jij waar Herman woont?” vroeg Smartie.

Jurre keek verbaasd op, hij had ze niet aan horen komen.

“Huh, wat zei je?”

“Zat je stiekem te dutten?” vroeg Job.

“Nee, eh...ikke, tja...Het is die reportage over die gifgrond, die is veel ingewikkelder dan ik dacht.”

Job en Smartie grinnikten. Dit kenden ze wel van Jurre. Als hij zijn hoofd bij een verhaal had, kon je hem van alles vragen en wij smaken.

Smartie vroeg nog een keer of hij wist waar Herman woonde.

“Herman? Wie is dat?”

“Jweetwel, de man van de boot!” zei Job.

“O ja, die...wat moeten jullie met die vent? Zo gezellig was hij niet.”

“Nou, gewoon. Er stonden nog wat spullen van hem in de JESS en die willen we hem brengen.”

“Da’s aardig, maar sorry, ik weet het niet. Misschien dat je ouders het weten, Smartie, zij hebben de boot tenslotte van hem gekocht.”

Smartie sloeg met haar hand tegen haar voorhoofd.

“Jemig, wat dom dat ik daar zelf niet aan gedacht heb. Ik bel ze meteen.” Ze tikte de cijfers van het mobiele nummer van haar ouders in, wachtte en hoorde toen een damesstem zeggen: “Dit nummer is tijdelijk buiten gebruik. Probeer het op een later tijdstip opnieuw.” Ze verbrak de verbinding en smet de telefoon op tafel.

“Zijn ze er niet?” vroeg Jurre.

“Ja. Nee. Ik weet het niet. Ze zullen wel ergens liggen waar de telefoon het niet doet,” antwoordde Smartie.

“Aha, waar geen bereik is,” begreep Jurre. “Ja, dat kan goed. Als ze in een haven liggen is het niet altijd makkelijk om ze te pakken te krijgen. Maar dan probeer je het toch gewoon straks nog een keer?”

“Dat zei die vrouw aan de lijn ook al,” mopperde Smartie. Ze baalde, had zich er zo op verheugd om haar ouders weer te horen. Ineens dacht ze aan de speciale telefoon, die werkte nog met een echte telefonist die meeluisterde, en was er alleen om boten te bereiken. “Mag ik niet met de marifoon, Jurre?”

“Nee joh,” zei Jurre geschrokken. “Die is voor spoedgevallen, je ouders schrikken zich de rambam als je ze daarmee belt. Hartstikke duur ook.”

“Ah, toe,” bedelde Smartie. Met vochtige ogen aaide ze Sint. Hij was dicht tegen haar aan komen staan, dat deed hij altijd als hij merkte dat ze verdrietig was. Hij likte haar hand

en ging in zijn mand liggen.

“Nee, echt niet,” zei Jurre streng.

“Kom, Smart,” troostte Job. “Het lukt straks heus wel.”

Jurre knikte. “Zeker weten. En als we het adres hebben, ga ik mee, hoor. Ik laat jullie niet alleen naar die rare man gaan. Morgen kan ik niet, maar vandaag heb ik wel tijd. Kunnen we ook meteen die tas meenemen die hij was vergeten.”

Vragend keken Job en Smartie hem aan.

“Weten jullie dat niet meer? Op Smarties verjaardag, toen hij vluchtte voor Sint, liet Herman een tas achter. Hij staat beneden in de berging, ik pak hem wel even,” zei Jurre.

Met open mond keken Smartie en Job elkaar aan.

“Niks in de JESS, het was die tas dus,” zei Job. “Die wilde Herman per se hebben!”

Smartie knikte. “Wat een sufmutsen dat we die waren vergeten. We moeten hem onderzoeken voordat we naar Herman toegaan.”

§

Maar dat viel allesbehalve mee. Jurre vond het niks dat ze in andermans eigendommen wilden kijken. “Dat kunnen jullie niet maken, daar heb je van af te blijven.” Pas toen Smartie bedacht dat Hermans adres misschien ergens op zou kunnen staan, gaf hij toe. “Alleen daarnaar zoeken hoor,” zei hij waarschuwend.

Dat beloofden Job en Smartie, maar wel met hun vingers gekruist op hun rug.

Jurre zei dat hij wat moest uitzoeken voor de gifgrondreportage, hij zat beneden, en als ze wat vonden, moesten ze hem waarschuwen.

Job en Smartie kiepten de tas om op de keukentafel. Weer een hoop foto's, krantenartikelen over schepen en wat prulletjes. Een beeldje van een anker, een gedeukt kompas.

“Hee, kijk. Dit is dat krantenbericht waar Jet het over had.” Opgewonden bogen Smartie en Job zich eroverheen. Naast een foto van een oude man die met priemende ogen strak in de cameralens had gekeken, stond:

VERZAMELAAR OUDEHAVEN OVERLEDEN

Oud Jork - Arnold Oudehaven is dinsdag op 73-jarige leeftijd in zijn slaap overleden. Oudehaven was beroemd vanwege zijn kostbare verzameling kunst. Zo bezat hij een tiara uit de 16^e eeuw en enkele zeldzame schilderijen. Na de tragische gebeurtenis met zijn zoon verkocht Oudehaven zijn hele collectie aan het Stedsmuseum. “Het is ruim zes jaar geleden, maar hij is er nooit overheen gekomen,” verklaart Van Waal, directeur van het museum. “Voor een man met zo’n

enorme liefde voor kunst en bijzondere voorwerpen, was het onbegrijpelijk dat juist zijn zoon zich verlaagde tot diefstal. En dat hij gestolen heeft van de beste vriend van de familie, maakt de zaak zo mogelijk nog erger.”

De diamanten van Rizelp, die H.O. destijds uit de kluis van de antiekwinkel op de Grote Markt heeft gestolen, zijn nooit terechtgekomen. “Eeuwig zonde,” zegt Van Waal. “Zulke zuivere stenen zijn er weinig op de wereld, en deze waren extra bijzonder door hun intens blauwe gloed.”

“Herman heeft dus echt iets te maken met die dode man en de diefstal. Hij is de zoon. H.O. Het klopt precies. Zie je wel dat hij een boef is!” Smarties stem klonk hees van spanning.

“Een echte engerd dus. We moeten die spullen zo gauw mogelijk naar hem toe brengen, dan zijn we van hem af,” zei Job.

“Ik ben blij dat Jurre met ons meegaat.” Smartie legde het artikel terug op tafel en pakte een smoezelige, gekreukte envelop waar in kriebelige letters Hermans naam op stond geschreven. De envelop was al opengescheurd.

Geen adres. “Een ander handschrift dan het briefje van dat ondiepe. Een liefdesbrief?” opperde ze. Ze had pas samen met Jet een film op tv gezien die ging over

liefdesbrieven. Zo romantisch en zo zielig ook. Ze was dicht tegen Jet aangekropen en had flink gehuild. Eerst alleen om die film, maar later steeds meer omdat ze mama en papa zo miste. En Jet was zo lief, ook zonder dat ze praatten, begreep ze dat best.

“Vast niet, wie kan er nou verliefd worden op zo’n engerd? Geef eens.” Job pakte de envelop aan, haalde de brief eruit, keek over zijn schouder of Jurre niet binnen was gekomen en begon hardop te lezen. “Zoon, als je dit leest, ben ik dood.”

“Serieus?” Smartie griste de brief uit Jobs hand. “Verhip, dat staat er echt!”

“Hee, ik had ‘m!” Job pakte de brief en trok, maar Smartie hield hem net zo stevig vast.

Sint opende één oog, zag wat er aan de hand was en spurte zijn mand uit. Voor Job en Smartie het in de gaten hadden, griste hij de brief uit hun handen en zwaaide grommend met zijn kop. Steeds als Smartie en Job hem probeerden te pakken, sprong hij met een hoge hazensprong weg.

“Nee, af!” schreeuwde Smartie, maar de hond luisterde niet.

“Wel potversnorrie, geef hier!” zei Job streng.

Sint keek hem ondeugend aan en legde zijn oren plat in zijn nek. Het leek erop dat hij gewoon door zou gaan met het

spelletje, maar toen rende hij de keuken uit. Schreeuwend achtervolgden Smartie en Job hem de trap af. Sint sprong tegen de deur op, haakte met zijn poot de klink naar beneden en ging de tuin in. Weg was hij. Struiken bewogen ritselend en zo nu en dan ving en Job en Smartie een glimp op van zijn staart of een oor, maar hij vertikte het om te komen.

“Oei, die brief kunnen we dus niet teruggeven,” zei Job. “Erg, hij was volgens mij van Hermans dode vader. Vast om hem de diefstal te vergeven of zo.”

Smartie knikte, in haar hals zaten rode vlekken van schrik en kwaadheid. “Eerst de postbode en nu dit. Sint verstopt die brieven ergens, we moeten uitzoeken waar.”

“Dat kan overal zijn,” zei Job.

Moedeloos keek Smartie om zich heen. “Inderdaad, onbegonnen werk. Hadden we Hermans adres maar, dan konden we zijn spullen brengen. Met of zonder brief, het maakt me allemaal niet meer uit. Ik heb er zat van.”

Job wreef peinzend over zijn neus, toen klaarde zijn gezicht op. “Ik geloof dat ik wat weet,” zei hij en hij trok Smartie mee naar de JESS.

Ze liepen nog op de steiger toen Sint de bosjes uit kwam geslopen. Met zijn neus en poten duwde hij de brief bij de rest van zijn buit. Daarna ging hij onder de appelboom liggen en viel als een blok in slaap.

13

Naar Herman

“Voor de verandering was je echt slim, Job,” zei Smartie terwijl ze de JESS door de grachten loodste.

“Voor de verandering? Ik ben altijd slim. En aardig en knap natuurlijk,” antwoordde Job. Hij stond naast Jurre met een plattegrond in zijn hand en leunde tegen de ombouw om zijn evenwicht te bewaren.

“Ahum, ahum,” kuchte Jurre. “Wat een ego.”

Met zijn wijsvinger volgde Job het blauwe streepje op de kaart, daar voeren ze nu. En best hard ook, er was verder niemand op het water en Smartie had het gas vol opengedraaid. Sint stond op de boeg, zijn haren werden helemaal in een scheiding geblazen door de wind.

“Hoooo,” riep Job. “Hier moet je naar rechts! En daarna meteen links.”

“Okido,” antwoordde Smartie en ze gooide het roer om. De JESS reageerde meteen en ze slalomden de bochten

door.

“Hallo, kan het wat minder,” mopperde Jurre. Hij wreef over zijn arm, hij was hard tegen de kajuit gebeukt.

“Sorry,” grinnikte Smartie. “Ik kon het niet laten, het is zo leuk.”

“Snap ik, maar ik word liever niet bont en blauw gevaren.”

De gracht was hier een stuk smaller en Smartie ging langzamer varen. Aan de ene kant van de gracht stonden huizen, aan de andere kant was een winkelstraat. Een kindje in een wandelwagen maaide met zijn vuistje, en vrolijk zwaaiden Smartie, Jurre en Job terug.

“Hallo, wie hebben we daar?”

Smartie keek op toen ze Jobs verbaasde uitroep hoorde.

“Als dat ons Engeltje niet is,” ging hij verder.

Smartie tuurde dezelfde kant op als Job, naar de winkelstraat, maar zag geen bekenden. Laat staan Engel.

“Waar is hij dan?”

“Hij zit nu gehurkt achter die dikke boom. Als je goed kijkt, zie je precies zijn been. Daar links.”

“Ja, nu zie ik hem ook,” zei Smartie. “Zou hij gevallen zijn?”

“Waar hebben jullie het over?” vroeg Jurre. Voordat ze antwoord konden geven, zei hij: “Laat ook maar, we moeten naar Herman.”

Langzaam voer de JESS verder. Job tuurde op de kaart en

tikte er een paar keer met zijn wijsvinger op. “Ja, hier. Dit is de beste plek om aan te meren. Dan hoeven we het minst ver te lopen.” Met een mastknoop bond Jurre de JESS vast aan een haak in de kademuur en Smartie en Job klommen de gracht op. Jurre gaf de kratten en de tas aan, kroop ook naar boven en met zijn drieën liepen ze de winkelstraat in.

“Balen dat Herman niet aan een gracht woont, dan hadden we mooi helemaal met de boot kunnen gaan.” Job zuchtte. Hij kreeg lamme armen van het dragen. Met zijn schouder probeerde hij kriebelige zweetstraaltjes van zijn wang te wrijven. Het ging niet, het bleef jeuken, en hij stopte met lopen. Met een bonk zette hij het gele kratje midden op de stoep en droogde met de zoom van zijn T-shirt zijn gezicht af. “Ik wou dat Sint een paard was, dan zouden we de kratjes mooi op zijn rug kunnen binden.”

“Het paard van Sinterklaas zeker!” Jurre grinnikte en keek opzij. Sint was in de schaduw van een reclamebord gaan liggen en zijn tong hing zowat op de grond, zo warm had hij het. Met zijn bruine ogen keek hij hem zielig aan, alsof hij had begrepen wat Job zei. “Rustig maar, het was een grapje, Sint,” troostte Jurre. “En het is niet ver meer. Hoop ik. Denk ik.”

Job bukte, pakte het krat weer op en ging naast Smartie en Jurre lopen. Jurre sjouwde ook met een kratje en Smartie had het ‘t makkelijkst, zij droeg alleen de tas. Sint sjokte een paar meter achter hen.

“Kom op, Sint,” riep Smartie en ze keek over haar schouder. “Hee, kijk!” In de verte zag ze Engel weer, nu dook hij achter een geparkeerde auto. “Wat doet Engel nou toch raar.”

“Wie is die jongen?” vroeg Jurre.

“O, gewoon, uit onze klas,” antwoordde Job. “Het lijkt alsof hij iemand achtervolgt.” Hij keek om zich heen. Een vrouw met een kinderwagen, twee jochies met skateboards, een mevrouw met heel grote boodschappentassen. “Ik zie niets verdachts. Alleen ons vreemde Engeltje.”

“Misschien achtervolgt hij óns wel,” zei Smartie.

“Ja vast,” zei Job. “Hij doet zijn best maar, we zijn er toch bijna. Als Herman inderdaad op het adres woont dat op die rekeningen in het krat stond, is dit de juiste straat. Goh, wat was het toch handig van mij om me die te...”

“Jahaa, ik had toch al gezegd dat het slim van je was om daar te kijken!” viel Smartie hem in de rede. “Je hoeft verder niet te vissen naar complimentjes, hoor. Die krijg je toch niet.”

Jurres broekzak rinkelde. Hij zette het krat op de grond en pakte zijn mobiel. “Ja” - “Ja” - “Ik begrijp het”...hoorden Smartie en Job hem zeggen. Hij keek op zijn horloge. “Nee, oké. Dan kom ik meteen. Als ik opschiet, haal ik het nog net.” Hij stopte zijn telefoon terug en zei tegen Smartie en Job dat ze door moesten lopen. Haast. Over een kwartier zou er een

extra persconferentie beginnen die te maken had met die gifgrond waar hij mee bezig was. Belangrijk.

“Ga maar, anders haal je het niet,” zei Job.

“Wij zetten de spullen gewoon voor Hermans deur, dan is er niks eng aan,” zei Smartie.

“Weten jullie het zeker?” vroeg Jurre. Hij keek weer op zijn horloge en aarzelde.

Smartie en Job knikten. “Sint is er ook nog,” zei Job. “Ons gebeurt echt niks.”

“Vooruit dan. Maar denk eraan: niet naar binnen gaan!”

“Dat beloven we,” zeiden Job en Smartie, en deze keer hadden ze hun vingers niet gekruist.

§

“102,104,106. Welk nummer was het ook alweer?”

“112. Daar! Dat huis moet het zijn,” antwoordde Job. “Wat een kast! Had ik helemaal niet bij Herman gedacht.”

“Nee, maar de rest wel. Oef, wat een bende.” Smartie en Job zetten de kratten en de tas op de grond en keken naar het huis voor hen. Donkerbruine bakstenen en een houten voordeur, net als alle andere woningen in de straat. Alleen was Hermans deur afgebladderd verschoten groen, terwijl de rest vrolijk en netjes roodgeschilderd was. Maar dat was niet het ergste, het ergste was de stoep. Voor Hermans huis lag het vol met troep, dicht onder het raam tegen de gevel aangeschoven

zodat je er toch nog een beetje kon lopen. Een stoel met drie poten, dozen met gebroken borden en kopjes, zakken met kleren en onder de vensterbank stond een bank waar de vulling uitpuilde. Twee kapotgesneden schilderijen stonden ernaast. Sint sjokte op de berg af, snuffelde en tilde toen zijn poot op. Hij pieste precies tegen een schilderij van een halve vaas met bloemen. De andere helft hing als een natte vlag naar beneden. De plas droop van de vaas op de grond.

“Getsie, Sint,” mopperde Smartie.

“Ach, krijgen die bloemetjes toch nog water,” zei Job grinnikend. Hij keek Smartie aan.

Ze keek terug, staarde naar het huis en daarna weer naar Job. “Gewoon hier dumpen?” stelde ze voor.

“Ja, strak plan,” zei Job opgelucht. Meteen pakte hij de kist op en liet hem op de bank vallen. Daarna griste hij de tas van de grond en gooide die erbij.

Smartie zette net haar krat ernaast, toen er hard op het raam werd geklopt. Ze gilte en sprong achteruit.

Hermans gezicht verscheen, zijn neus platgeplakt tegen de ruit. “Wat mot dat daar?” Zelfs door het gesloten raam heen klonk zijn stem dreigend.

“Eh...eh...we hebben wat spulletjes voor u,” stamelde Job en hij wees op de kisten en de tas.

“Watte?” riep Herman.

“Spullen. Voor u!” gilte Job terug.

Herman drukte zijn neus nog platter tegen de ruit, keek scheel naar beneden en trok met een ruk zijn hoofd terug. Met zijn mond half-open keek hij Smartie en Job verbaasd aan. Zijn hoofd verdween, om ietsj es later weer tevoorschijn te komen toen hij de voordeur opendeed. “Zet binnen,” commandeerde hij.

“Nou, nee,” zei Smartie, “we mogen niet...”

“Zet binnen!” schreeuwde Herman nu. Zijn adem stonk nog erger dan eerst op de JESS en hij wankelde op zijn benen.

Langzaam pakten Job en Smartie de kratten en de tas. Sint kwispelde en met een grote sprong landde hij op de bank. Hij draaide rondjes tot hij een lekker plekje gevonden had en met een tevreden brom ging hij liggen.

“Nee, meekomen jij,” zei Job tegen hem.

Sint opende één oog en deed het snel weer dicht.

“Dat beest kom me huis niet in,” grauwde Herman.

Smartie wilde protesteren, veel veiliger met Sint bij zich, maar Herman keek zo grimmig dat ze niet durfde. “Jij eerst,” fluisterde ze tegen Job.

“Nee, jij,” antwoordde hij zacht en hij deed een stapje opzij.

“Dames gaan voor, als de heren geweest zijn,” zei Smartie en ze ging achter Job staan.

“Komp er nog wat van?” snauwde Herman. Hij hield de

deur open en zuchtend liep Job langs hem heen de hal in. Smartie volgde hem meteen, alsof ze met plakband aan hem vastzat. Ze probeerde Herman niet aan te raken toen ze hem passeerde, maar dat was onmogelijk. De doorgang was heel smal omdat hij de deur maar een klein stukje openhield. Haar arm streek langs zijn maag en ze rilde. Wat een engerd, wat een viezerik, wat een griezel...Voor ze nog meer kon bedenken, was ze binnen. Ze hapte naar adem.

De hal was gigantisch groot en hoog, ze kon helemaal naar boven kijken tot de nok van het dak. De trap was zo breed dat je makkelijk met zijn drieën tegelijk naar boven kon. En de vloer was helemaal van marmer, wel plakkerig-smerig-zwart-en-met-gaten nu, maar toch...Het was vast ooit een heel mooi, sjiek huis geweest. Geweest ja, want ze had nog nooit zoiets als dit gezien.

“Is er een bom ontploft of zo?” vroeg Job. Met ogen zo groot als poffertjes keek hij naar de hal en de trap.

“Ga je geen donder aan,” antwoordde Herman. Met een klap sloeg hij de voordeur dicht en daarna draaide hij de sleutel om.

14

Gevangen

Met bonkige passen liep Herman de hal in. Halverwege bleef hij staan en zette zijn handen in zijn zij. Hij kneep zijn blauwe ogen tot spleetjes en keek Job en Smartie om beurten priemend aan.

Smartie liet het krat vallen en deinsde achteruit. Haar hielen bonkten tegen de trap en met een plof landde ze met haar billen op een tree.

Herman grinnikte hees. Spookachtig. Gemeen. Hij zette weer een stap naar voren en loerde naar Job. Zwaaiend op zijn benen stond hij daar, alsof de vloer een schip was dat over de oceaan stampte.

“Eh...hier zijn uw kisten en uw tas. Die had u vergeten op de boot,” zei Job dapper.

“Ik bennie blind,” snauwde Herman. “Zet neer.”

Vlug schoof Job het krat boven op dat van Smartie en zette de tas ernaast. “Zo, ehh...dan gaan wij nu.” Job stak zijn hand

uit om Smartie overeind te trekken, maar Hermans stem stopte hem.

“Dach het niet,” zei Herman. “Jullie blijven hier tot ik weet of het erin zit. Ga naas die meid zitten.”

Job plofte naast Smartie op de traptree en keek haar aan. Grote angstogen had ze, net als hij.

“Heb je het mobieltje bij je?” fluisterde ze.

“Bek houwen!” schreeuwde Herman.

Geschrokken staarden Job en Smartie hem aan, Herman keek dreigend terug. Hij pakte de tas en leegde hem op een tafel aan de zijkant van de hal. Hij verspreidde de papieren en spulletjes over het tafelblad en schudde toen zijn hoofd.

Daarna pakte hij de kratten en tilde die ook op de tafel. Met zijn rug naar Smartie en Job toe maakte hij de deksels open. Mopperend en mompelend bekeek hij de spullen, af en toe keek hij opzij om te zien of Smartie en Job nog op hun plaats zaten. Nou, dat zaten ze! Ze durfden zich nauwelijks te verroeren.

Smartie stak haar pink en duim uit en hield die bij haar gezicht.

Job schudde nee, de mobiel lag nog gewoon in het dooie-opakastje thuis. Eng hier. En ze konden dus niet eens bellen om te vertellen waar ze waren. Jurre! Die wist waar ze heen waren! Als ze niet thuiskwamen, zou hij vast komen zoeken.

Job legde zijn hand op Smarties schouder en boog ver

voorover. Met zijn lippen zowat in haar oor, fluisterde hij: “Jurre.”

Maar Smartie zei zo zacht als ze kon dat Jurre nu met die gifgrond bezig was, dat zou vast een tijdje duren.

Job zuchtte, een diepe, teleurgestelde zucht, en Herman keek meteen op. Zijn ogen schoten van Smartie naar Job en hij stak waarschuwend zijn wijsvinger op. Daarna draaide hij zich weer om en zocht verder in de bakken. Dat ging steeds ruwer, hij smeed papieren op het tafeltje en ten slotte kiepte hij beide bakken om. Met twee handen tegelijk griste hij spullen van de tafel en wat hij bekeken had, smeed hij op de grond. Toen het tafeltje leeg was, draaide hij zich om. “Het is er niet! Waar hebben jullie het gelaten?” Hij stampte naar voren tot hij vlak voor hen stond. “Vertel op, waar is het?”

Smartie werd bleek en greep Jobs hand. Haar lippen trilden.

Job haalde diep adem en zei: “Wat dan, waar heeft u het over?”

“Doe nou nie of je gek ben,” snauwde Herman. “Daar trap ik egnie in. Niet te vertrouwen, niemand! Jullie willen het zelf opsporen, hè! Ik wis het wel. Groot gelijk dat ik er niet naar vroeg maar zelf op zoek ging.” Hij perste zijn lippen strak op elkaar. “Stom van me om het te vergeten. Die rothond ook. Jullie zijn het vast al op het spoor. Denken dat jullie slim zijn, hè, slimmer dan die domme Herman.”

“M-maar,” stamelde Smartie, “we weten echt niet waar het om gaat.”

“Tssss, zal wel, ik geloof er geen ene biet van. Ik heb jullie wel door: net doen of je die kratten kom brengen en als ik effe niet oplet, stiekem de buit pakken. Dat plannetje gaat mooi niet door, ik hou jullie in de smiezen.” Hij krabde op zijn kale kop, zweetdruppeltjes glinsterden tussen zijn vingers. “Waar is het? Waar mot ik wezen, boven of beneden?”

Job kneep hard in Smarties hand en keek haar waarschuwend aan. “Boven, dacht ik,” antwoordde hij. “In de badkamer.”

Smartie fronste verbaasd haar wenkbrauwen, maar keek toen vlug weer normaal. “Jahaa,” zei ze en ze knikte heftig. Was die Job toch alweer slim vandaag, als Herman naar boven sjouwde, konden zij snel weg.

Herman keek hen streng aan. “De badkamer? Zeker weten? Die heb ik half afgebroken en niks gevonden.”

“Nou, zeker niet, we denken van wel. Dus,” schoot Smartie Job te hulp.

“De ondiepe,” mompelde Herman in zichzelf.

“Hee,” zei Smartie zacht tegen Job. “Ondiep, van dat briefje, weet je nog?”

Job knikte en hield zijn vinger voor zijn lippen.

Herman had Smartie gelukkig niet gehoord. “Toch het bad dan, dat mot haas wel, ken niet anders. Schuif eens op.”

Hij liep naar de trap en behulpzaam schoven Smartie en Job ieder naar het uiterste puntje van de trede zodat hij erlangs kon. Het hout trilde toen hij hen passeerde. Nog een tree en nog één. Herman was boven en liep de gang in.

Met grote, blijde ogen keek Job hem na, zijn plannetje ging lukken, zeker weten! “Kom,” zei hij en hij sprong overeind. “Wegwezen, nu!”

Ze renden naar de voordeur en Job rukte aan de klink. Geen beweging. Hij duwde de klink nog verder naar beneden en trok weer, maar nog steeds ging de deur niet open.

“Draai de sleutel om, man!” gilte Smartie. “Die deur zit op slot! Schiet op!”

Job wilde wel, maar het slot was stroef en zijn vingers trilden zo erg dat het niet lukte.

Ruw duwde Smartie hem weg. “Laat mij. O nee, daar komt hij al!” Ze trappelde van de zenuwen en keek eventjes over haar schouder naar de hal. Haar vingers friemelden met de sleutel, trokken, draaiden, wrikten, maar het was te laat.

Als een op hol geslagen olifant denderde Herman de trap af, de hal door en pakte hun bovenarmen beet. “Meekomen jullie,” hijgde hij, zijn vieze drankadem sloeg in hun gezicht. “Ik laat me niet belazeren door zo’n stel snotkinderen.” Hij sleurde ze de gang door, de hal in en schopte met zijn voet een deur open. Ze kwamen in een kleine, vierkante woonkamer, maar er was niet veel te wonen over. Een

omvergetrokken kast lag in het midden. De glazen deurtjes lagen kapotgespat door de hele kamer en knisperden onder hun voeten. Uit de houten vloer waren planken weggebroken, diepe vierkante gaten, en voor het raam hingen kapotgescheurde gordijnen. Het enige wat heel was, was een leunstoel die met zijn rug naar het raam stond. “Zitten jullie!” snauwde Herman.

Smartie en Job wilden naar de stoel lopen, maar Herman duwde ze naar de muur tegenover het raam. “Da’s mijn stoel. De grond is goed zat voor jullie.”

Job veegde met zijn schoen de glassplinters opzij en hij en Smartie gingen zitten. Mislukt, hoe kon het nou fout gaan? Hij had het zo goed bedacht, en nu...Die stomme deur. Wat moesten ze nu? Hij keek naar Herman die in de stoel voor het raam was geploft. De man zag er niet uit alsof hij van plan was op te staan en al helemaal niet alsof hij ze zou laten gaan. Gevangen, ze waren gevangen door een dief. En het erge was, hij wist niet eens precies waarom.

Smartie zuchtte diep. Het liefst zou ze willen janken, of schreeuwen, maar ze deed helemaal niets. Anders werd die engerd vast nog kwader en wie weet wat hij dan zou doen. Het was al balen genoeg allemaal. Ze zuchtte weer en staarde voor zich uit. Ineens veerde ze op. Bij het raam bewoog iets. Buiten, precies achter Hermans rug. Iets donkers was het. Dat was Sint natuurlijk! Die lag daar op die oude bank te slapen.

Kon hij Herman niet aanvallen, net als altijd de postbode? Gespannen keek ze van het raam naar Herman – gelukkig, hij had niks in de gaten – en weer naar het raam. Hee, dat was Sint niet. Boven de vensterbank kwam een bruine kuif tevoorschijn, een professorbrilletje, een polo met het kraagje een tikje overeind. Engel. Het was Engel!

Smartie moest zich bedwingen om niet te roepen, blij te kijken of Job aan te stoten. Ze gluurde naar Herman, en toen die de andere kant op keek, staarde ze Engel strak aan. Haar lippen vormden het woord help. Engel knikte en stak zijn duim op. Zijn hoofd zakte naar beneden. Weg was hij.

Had Engel door wat er aan de hand was? Hoe kwam hij daar eigenlijk? Kon hij wat doen? En wat dan? De vragen sjeesden door Smarties hoofd. Snel keek ze opzij naar Job. “Slaap je?” vroeg ze zacht.

“Tuurlijk niet, ik denk na.” Job opende verontwaardigd zijn ogen.

“Je kunt beter uit je doppen kijken.” Smartie keek hem diep aan en wenkte met haar ogen naar het raam. Een keer, twee keer, drie keer. Maar voordat ze duidelijk kon maken wat er aan de hand was, werd er aangebeld en tegelijkertijd op de voordeur gebonkt. Rrrring, rrring...De bel schalde door de hal en het bonken klonk zo luid dat het leek of de voordeur ingeramd werd. Yes, dat moest Engel wel zijn! Nu klonk ook grommen en blaffen. Het waren Sint en Engel

samen!

“Snotverpielekes, wasda?” Herman sprong overeind.
“Hier blijven jullie, ik ga kijken.” Hij stormde de huiskamer uit en klapte de deur dicht.

“Wie belt er? Wat is er aan de hand? Wat doe je?”

Smartie gaf Job geen antwoord. Ze was gaan staan en met twee sprongen bereikte ze het raam. Hoe werkte dat ding? Aha, omhoogschuiven. Ze pakte de hendels beet en rukte en trok. Krakend en knersend schoof het raam een stukje open. Ze zette haar schouders onder de opening en duwde met al haar kracht, weer een stukje hoger ging het raam.

“Kom, samen!” Job kwam naast haar staan en ze duwden allebei zo hard ze konden, maar het raam ging niet verder omhoog.

“Dat past nooit!”

“Jawel, gewoon doen.” Smartie wrong haar bovenlijf door de opening en wiebelend met haar benen landde ze buiten op de bank.

Job probeerde het ook, maar hij was groter en dikker en bleef steken met zijn billen. Smartie greep zijn handen en trok.

“Aaaauuuuwww!”

“Sorry Job, het moet.” Smartie trok nog harder.

Bij de voordeur klonk geschreeuw en geblaf. En boven alles uit het gegil van Engel. “Pak hem. Vreet hem op. Grijp!

Vast!”

De kamerdeur werd opengeduwdd en meteen weer dichtgeknald. Higgend stond Herman in de kamer.

“Dacht ik niet,” schreeuwde hij toen hij de bungelende jongen ontdekte.

Hij pakte Jobs schoenen en probeerde hem weer naar binnen te trekken.

Smarties armen trilden van inspanning, dit ging ze niet lang volhouden, Herman was veel sterker. En dat gegil van Job ook nog vlak bij haar oor, hij werd zowat uit elkaar gerukt natuurlijk, maar fijn was anders.

Opeens liet Herman los. Grauwend en grommend was Sint de kamer in gekomen, had Hermans broekspijpen gegrepen en hapte naar zijn enkels. Herman probeerde zich te verweren, draaide als een tol in het rond, maar Sint was veel sneller.

Engel stond in de deuropening en grinnikte tevreden. Daarna draaide hij zich om, rende naar buiten en kroop naast Smartie op de bank. Samen sjorden ze Job naar buiten.

“Wat doe jij nou hier?” Job wreef over zijn zere rug en kont en keek tegelijkertijd Engel aan.

“Geen tijd nu. Kom op, rennen!” Engel zette het op een lopen en Smartie volgde hem.

Maar Job bleef staan en schreeuwde dat ze niet zomaar Sint konden achterlaten. Dat-ie er wel gevaarlijk uitzag en net

deed of hij zou bijten, maar nooit iemand echt kwaad zou doen. Ze moesten hem helpen, anders deed Herman hem misschien pijn.

Dat probleem werd vanzelf opgelost. Herman kwam de voordeur uit, op de voet gevolgd door Sint. De hond dwarrelde voor, achter, opzij van de man die steeds bijna struikelde. Hij probeerde Sint te schoppen, maar miste ruim.

Nu begon Job ook te rennen, de straat uit, rechtsaf, links. Daar was de gracht waar de JESS lag. Hij haalde het!

Smartie zat al op de boot en had de motor gestart. Engel had als een dolle het touw losgemaakt waarmee de JESS vastlag en duwde de boot van de kant. Job sprong aan boord, Smartie gaf gas en met hoge golven schoten ze vooruit. Een paar meter van de kant wachtten ze op Sint. Met een plons dook de hond het water in en zwom naar de boot. Job en Engel knielden neer op het dek, Engel pakte Sints halsband en Job liet zijn arm in het water zakken en sloeg zijn hand om zijn buik. De boot helde ver over.

“Een honden-boot-opstapje zou handig zijn, dit is zwaar, zeg,” zei Engel hijgend.

“Gaat Jurre al maken,” zei Job kort. Hij telde tot drie en hoe wist hij niet, maar samen met Engel lukte het toch om de druipnatte hond aan boord te hijsen. Vriendelijk zwaaiden ze naar Herman die scheldend en foeterend alleen op de kant achterbleef terwijl de JESS wegsputterde.

Achter de huizen zakte de zon weg. De laatste oranje-rode stralen verlichtten de golfjes in de gracht.

15

Pikkedonker

De lamp aan het plafond schommelde zacht op de deining van de golven heen en weer. In het bootje bogen drie hoofden zich dicht naar elkaar toe. Het licht scheen geelzacht op hun wangen.

“Dus we boffen dat jij je verveelde,” zei Smartie.

Engel knikte. Zijn moeder zei altijd dat praten met volle mond onbehoorlijk was en zijn mond zat nu propvol. Uit het keukentje had Smartie cola, chips en voor Sint een bak water gehaald en in het roefje, dobberend in de oude haven, zaten ze bij te komen van hun avontuur. “Ik zag jullie varen en had net een boek gelezen over een achtervolging, dus dat wilde ik uitproberen. Ik had verder toch niks te doen.”

“Detective moet je maar niet worden, we hadden je allang gezien,” zei Job.

“Boeien, ik heb jullie wel mooi gered.”

“Da’s waar, bedankt.” Job schoof zijn T-shirt omhoog en

probeerde zijn rug te bestuderen. “Zit daar iets? Het doet zeer.”

“Een schaaf, komt van dat raam natuurlijk,” zei Smartie.

“Toch snap ik nog steeds niet wat die vent van jullie moet. Wat een griezel, zeg. Als hij ons weer achterna komt...” Engel maakte zijn zin niet af, hij zuchtte diep. Hij wilde niet bang zijn, maar hij was het toch. Bij dat huis, nou ja, toen dacht hij niet na en redde Smartie en Job gewoon. Maar nu. Dit was veel enger dan hij gedacht had. Was hij Job en Smartie maar nooit achternagegaan. Dan had hij nu gewoon achter zijn computer gezeten, spelletjes doen en filmpjes kijken. Of op de bank in zijn speelkamer een boek zitten lezen. Wat dan ook. Alles beter dan hier op het bootje van Smartie, buiten pikkedonker en dan ergens die kerel ook nog.

“O gatver, hou op! Ik wil er niet aan denken.” Smartie wreef met haar hand door haar haren, een blonde piek bleef rechtovereind staan, als de mast op een zeilboot.

“Maak je niet druk, jullie, we redden ons wel. Herman zoekt iets en hij is een dief, geen moordenaar.” Job balde zijn vuist en trok zijn voorhoofd in diepe denkrimpels. Op de grond spitste de grote hond zijn oren. Zachtjes kroelde Job met zijn vingers over de zwarte snuit. “Dat ondiepe, dat moet er ook mee te maken hebben, anders zou Herman het niet gezegd hebben. Ik begrijp er niks van en ik weet ook niet meer wat de precieze tekst is. Ik pak dat briefje, die vuilniszak

staat nog hier. Kan ik meteen wat water op die schaaaf doen.” Een paar tellen later kwam hij terug, gaf het kladje aan Engel en ging op zijn buik op de grond liggen. Deed pijn als hij zat.

Smartie en Engel lazen wel tien keer Zoek wat eerst een ander en toen mij toebehoorde in de ondiepe, maar werden er niet wijzer van. “Misschien moeten we het gewoon in Hermans brievenbus stoppen,” opperde Smartie. “Wij hebben er niks aan en als het voor hem zo belangrijk is...”

“Je denkt toch niet dat ik ooit nog terugga naar die kerel,” zei Engel.

“En dit kan het ook niet zijn, Smartie,” zei Job. “Dit briefje zat in een krat, niet in de tas die hij meteen mee wilde nemen.”

“Pfff ja, dat is waar.” Smartie dacht na, keek door een patrijspoort naar buiten en trok bleek weg. “O, jongens, het is pikkedonker! Het is vast al hartstikke laat! We moeten naar huis!”

§

Jet en Jurre wachtten ze op, met boeirote hoofden van woede. Hoe ze het in hun hoofd haalden om zomaar tot diep in de avond weg te blijven, waar ze het lef vandaan haalden om zonder mobieltje de hort op te gaan, ongerust, bijna de politie gebeld, zoeken...Jurre was nog bij Herman geweest, maar die lag zo diep te slapen in een stoel voor het raam, dat

hij hem niet wakker had gekregen, hoe vaak hij ook had gebeld.

“En dat bootopstapje voor Sint, dat kunnen jullie voorlopig op je buik schrijven,” zei Jurre. “Een vaarverbod, dat krijgen jullie. Een hele week!”

Hoe vaak Smartie en Job ook ‘Sorry zeiden, Jurre en Jet bleven kwaad en wilden geen uitleg. “Wij hebben jullie smoesjes heus niet nodig,” zei Jet. “Leer eerst wat verantwoordelijkheid is, denk maar eens na.”

Engel moest vertrekken en Job en Smartie werden naar hun kamer gestuurd.

“Morgenochtend?” vroeg Engel nog voordat hij wegging. “Of gaan jullie op zondag naar de kerk?”

Smartie antwoordde van niet en ze spraken om tien uur af. “Mag jij wel weg morgen, krijg je geen straf?”

“Welnee,” antwoordde Engel. “Mijn ouders hebben zoveel omhanden, die hebben niet eens in de gaten wat ik doe.” Hij glimlachte, maar zijn ogen deden niet mee.

16

Tuintafeldeur

“**H**ebben jullie ook zo’n drukke nacht gehad? Ik had de ene nachtmerrie na de andere,” zei Smartie de volgende ochtend toen ze de deur opendeed voor Engel.

“Nou, ik ook. Ik heb de hele nacht gedroomd van kale, dronken Hermannen,” zei Job. “Alleen hadden deze Hermannen steeds een papegaai op hun schouder en een lapje voor hun oog. Zou dat iets betekenen?”

Engel gaf niet eens antwoord, stomme vraag. Hij zei: “En ik heb liggen malen wat dat ondiepe kan zijn, ik denk binnen in de boot iets.”

Smartie en Job gaven Engel gelijk en ze wilden meteen naar de JESS lopen.

Jurres stem boven aan de trap hield hen tegen. “Wat zijn jullie van plan? Varen?”

“Nee, natuurlijk niet. Jullie hebben toch gezegd dat we dat niet mochten.”

Jurre vertrok zijn lippen tot een smalende glimlach. “Net of je altijd luistert naar wat wij zeggen. Ik geloof er niets van, Job.”

“Echt waar, we gaan niet weg. We gaan alleen iets zoeken,” zei Smartie.

“Wat dan?”

“Ehm, tja, eh...” stotterde Smartie. Niet vertellen wat natuurlijk, Jurre had er niks mee te maken.

“Schiet eens op!”

“Ik moet mijn contactlens zoeken, meneer,” zei Engel beleefd. “Die ben ik gister verloren en dat mag mijn moeder niet weten.”

“O, is dat zo?” Jurre bestudeerde Engels gezicht en bleef hangen bij het ronde brilletje.

Engel keek op zijn aller-allerenglachtigst terug.

“Nou, ga maar snel dan.” Jurre glimlachte vriendelijk naar Engel en zei ook nog: “Succes!”

Giechelend klommen ze even later aan boord van de JESS en ze gingen op de banken in de kuip zitten.

“Je contactlens,” zei Smartie. “Hoe verzin je het! Jongens van tien hebben nog helemaal geen lenzen. Gelukkig was Jurre te veel onder de indruk van jouw nette manieren, je kleren en dat brilletje om na te denken, Engel.”

“Is dat toch nog ergens goed voor.”

Smartie likte haar lippen, nam een grote hap lucht en

vroeg iets wat ze al heel lang wilde weten. “Niet boos worden, hoor Engel, maar waarom heb jij eigenlijk zo’n vreemde naam?”

“Jij toch ook?”

“Ik heet eigenlijk Martine, van mij is het een bijnaam, omdat ik altijd verschillende sokken draag.”

Engel trok zijn wenkbrauwen op en staarde naar Smarties voeten.

“Nee, nu niet natuurlijk, het is zomer. Maar als het kouder is wel. Is Engel ook een bijnaam?”

“Nee,” zei Engel kortaf. Hij keek naar beneden, frunnikte met zijn nagels en wreef over zijn blote knieën. “Ik had ook liever een gewone naam gehad, vooral toen ik klein was,” zei hij zacht. “Maar nu weet ik niet beter. En mijn opa heet zo, en mijn vader, en mijn ooms, en mijn neven. Iedereen in onze familie heet Engel.”

Job wilde grapjes maken, of zijn oma en tantes en nichtjes ook zo heetten en dat het lekker handig was omdat iedereen dan luisterde als je die naam noemde, maar hij zag Engels gezicht en zei niets. Hulpzoekend keek hij naar Smartie. Wat nu?

Smartie haalde haar schouders op, ze wist het ook niet. “Ikke...ik ben al bijna aan je naam gewend.”

“Zeg dat nog eens zonder te lachen.” Engel keek haar recht in de ogen.

“Ikke...ik,” begon Smartie, en toen schaterde ze het uit. Gelukkig vond Engel het niet erg, hij lachte met haar mee.

“Ik heb een goed idee,” zei Job, die blij was dat Engel niet meer zo treurig keek. “We korten het gewoon af, we noemen je voortaan Eng.”

“Eng? Nee, dat klinkt helemaal nergens naar,” zei Engel. “En we hebben nu wel wat beters te doen dan over mijn naam te bakkeleien. Wat zou Herman toch kwijt zijn?”

“Die brief die Sint heeft verstopt, natuurlijk,” zei Smartie. “Die kan overal liggen. En dan is de ondiepe er ook nog.”

“Ja, en als dat niet in Hermans huis is, moet het ergens in de JESS zijn. Waar beginnen we?” vroeg Job.

Ze wilden alle drie beneden zoeken, maar nadat Smartie bijna voorover de koelkast inkukelde omdat Engel een kastje opende en Job een bult zo groot als een appel op zijn hoofd kreeg omdat hij struikelde over Smarties voeten en tegen het tafeltje aanklapte, gaven ze het op.

“Het is te klein hier, ik ga boven zoeken,” zei Engel. Stommelend liep hij het trappetje op, Sint dreutelde achter hem aan. Smartie en Job hoorden ze over het dek lopen.

“Hij valt best mee, hè?”

“Ja, eigenlijk wel,” antwoordde Job. “Dat redden bij Herman en net met die lens was in elk geval niet verkeerd. En aan zijn naam kan hij niks...”

Voordat hij zijn zin af kon maken, werd de deur naar het

roefje opengerukt en met drie hazensprongen stond Engel weer beneden. “Hij is hier. Herman staat buiten in het plantsoen!”

Achter elkaar aan dromden Engel, Smartie en Job de trap op en keken in de richting die Engel aanwees. Half verscholen achter een dikke beuken-boom vlak bij hun tuin stond Herman. Zijn kale hoofd kwam achter de stam vandaan om weer vlug te verdwijnen toen hij hen ontdekte. Een paar seconden later piepte het weer tevoorschijn.

“We moeten Jurre en Jet vertellen wat er aan de hand is,” zei Job. “Dit is te eng.”

“Ik durf niet naar huis te lopen,” zei Smartie. “Dadelijk pakt hij ons weer.”

“Stel je niet aan, het is maar een paar meter.”

“En we zijn met drie tegen één,” zei Engel.

“Vier tegen één zelfs.” Job wees naar Sint die voor zijn voeten zat. De oren van de hond staken omhoog en hij keek onafgebroken naar de boom waarachter Herman zich schuilhield.

“Oké, rennen dan!” Zo gauw Smartie van de boot sprong, volgden Job en Engel. Voetstappen dreunden op de steiger. Sint draafde voorbij, wachtte en rende weer met ze mee. Waakzaam loerde hij rond.

Ze renden de tuin in, langs de appelboom.

“Ho, wacht even!” Hermans stem klonk schor.

“Dacht het niet,” zei Smartie in zichzelf, terwijl ze doorrende.

Engel keek over zijn schouder.

Met schuifelende passen liep Herman hen achterna.

“Wacht toch even,” riep hij. “Ik doe niets, echt waar.”

Engel ging steeds langzamer lopen. Stond stil.

“Kom nou,” gilde Smartie. Ze stond op de loopplank voor de woonboot en keek hem met grote ogen aan. “Wat doe je nou?”

Engel antwoordde niet, hij haalde alleen zijn schouders op.

Nu stopte Job ook met rennen en hij liep aarzelend terug naar Engel. Zij aan zij stonden ze daar, terwijl Herman steeds dichterbij kwam.

“Wat is er?” fluisterde Job. “Waarom wacht je op die engerd?”

“Kijk toch naar hem,” zei Engel zacht terug.

Herman zag eruit alsof hij de hele nacht niet geslapen had. Zijn kleren waren gekreukt en de paar haren bij zijn oren piekten omhoog als een stoffer zonder blik. Over zijn wangen liepen bruingrijze tranensporen en zijn ogen waren rood. Sloffend liep hij naar hen toe, zijn schouders gebogen.

Inderdaad, dacht Job. Hij ziet er eerder verdrietig uit dan eng.

Achter zich hoorde hij geluid, het was Smartie. Ze kwam

naast hem staan en pakte zijn hand, met haar andere hield ze de halsband van Sint vast.

Herman deed een stap terug toen hij de hond zag. Hij staarde naar zijn voeten, keek schichtig naar de drie kinderen voor hem en weer snel naar de grond. “Vanmorgen schrok ik wakker, ik lag in me stoel. Ik had nergens errug in, tot ik het open raam zag en in de hal de kratten en me tas. In een klap wis ik weer wat er gebeurd was gister. Het...het spijt me zo. Ik wilde jullie niet bang maken. Het was de rum. Het is me leven. Zo’n zootje. Het spijt me echt heel, heel erg.” Zijn stem was amper te horen, zo zacht sprak hij. Hij draaide zich om en liep het park in.

Pas toen het geluid van zijn sloffende voeten was weggestorven, keek Smartie naar Job en Engel. Jobs mond hing half-open en Engel bleef maar over zijn neus wrijven. Ze waren allebei net zo verbaasd als zij. Smartie liep naar de appelboom en liet zich in de hangmat glijden. Engel kwam naast haar liggen en ze schommelden zacht heen en weer.

“Wat een bizarre vertoning,” zei Engel.

Job grinnikte. Een opa zou dat ook zo zeggen. Maar gelijk had Engel wel: dit was echt te maf voor woorden. Hij ging op de grond zitten en leunde tegen de stam van de boom aan. Een stekende pijscheut schoot door zijn rug. Au ja, die schaafwond. Hij ging op zijn buik in het gras liggen en verschoof een eindje tot hij goed lag. Grappig uitzicht had hij

zo, alles leek veel hoger nu. Boven hem hoorde hij Smartie en Engel praten. Ze hadden het natuurlijk over Herman. Dat hij ineens totaal anders deed, zielig was. Waar ze toch in verwickeld waren geraakt...Dat laatste kwam van Engel, overduidelijk.

Doezelig sloot Job zijn ogen. “Haha, gekke hond,” schaterde hij een paar tellen later. Sint was naast hem gekropen en likte zijn wangen en zijn nek. Job rolde op zijn zij – heel voorzichtig voor de schaar – en legde zijn arm om de warme vacht. Hee, wat was dat? Hij gaf Sint een zetje zodat die aan de kant ging en tijgerend als een soldaat kroop hij naar de tuintafeldeur. Er leek iets onder te liggen, precies tussen de vier poten in het midden. Hij stak zijn hand uit om het te pakken, maar dat lukte niet. Sint plofte naast hem neer en duwde met zijn kop zijn hand weg. “Wil je spelen?” Job greep de hond stoeiend in zijn nekvel, maar Sint rukte zich los en ging weer liggen. Maf beest. Job reikte nog eens onder de tafel, zijn tastende vingers voelden papier. Voordat hij het kon pakken, dook Sint opnieuw op zijn arm. Nu liet Job zich niet wegduwen. Als daar lag wat hij vermoedde...

17

Dievenvader

“Nee!” zei Job zo hard dat Engel en Smartie hem geschrokken aankeken. “Wat erg.” Hij ging rechtop zitten, zijn wangen waren rood en zijn ogen stonden donker. “Ik weet wat er aan de hand is met Herman, en het is heel triest.”

“Hoe? Wat? Vertel!” riepen Smartie en Engel door elkaar heen.

“Of maak je weer een stomme grap?” vroeg Smartie.

Job schudde zijn hoofd en vouwde het papier glad op zijn been. De hangmat schommelde vervaarlijk, Engel en Smartie klommen eruit en kwamen naast hem zitten.

“Hee, dat is die brief uit Hermans tas,” zei Smartie verbaasd.

“Klopt, en ik heb ook de envelop die Sint van de postbode had gestolen, die is voor de bureu. Hij had ze hier onder de tafel verstopt, samen met een kluif en een balletje. Maar

luister, de brief. Die verklaart heel veel.”

Zoon,

Als je dit leest, ben ik dood. Jij zult daar wel blij om zijn, ik weet dat je me haat.

Andere mensen begrijpen daar niets van, zij denken dat jij me dankbaar moet zijn. Omdat ik, jouw trouwe vader, je niet hebt laten barsten, al die jaren die je in de gevangenis hebt doorgebracht. Je bezocht en je geld gaf. Dat jij het in mijn hezicht smeeft, dat heb ik ze nooit laten weten, dat lijkt me vanzelfsprekend. En nu ik dood ben, kun je natuurlijk proberen de mensen de waarheid te vertellen, maar denk je dat ze je zullen geloven, Herman?

Ik denk het niet, je hebt geen enkel bewijs.

Niemand weet dat ik die diamanten van Rizelp heb gestolen, iedereen denkt dat jij het was. Mazzel voor mij, pech voor jou dat jij precies die avond terugkwam met de Aurora en bij mij logeerde. Toen de politie het spoor van de dief volgde en bij mijn huis kwam, kon ik die kans niet laten lopen. Volgens mij begreep je niet wat er gebeurde toen de politie je wakker maakte en je arresteerde. En daarna had je het wel door, maar dat was te laat. Niemand gelooft een oude zeeman die te stom is

om voor de duvel te dansen. Mij, een respectabele heer, die vertrouwen ze wel.

Hoe dom zijn de mensen...

Herman, mijn zoon, zelfs uit het graf neem ik je nog beet. Want de diamanten zijn verstopt, zo goed dat jij ze nooit zult vinden. Ik ben daar zo zeker van, dat ik je zelfs aanwijzingen durf te geven.

Zoek wat eerst een ander en daarna mij toebehoorde in de ondiepe.

En onthoud, waar je hart is, is je huis.

Mocht je slimmer zijn dan ik verwacht en toch de diamanten vinden, realiseer je dan dat ze minder waarde hebben dan je denkt. Je kunt ze bewonderen of desnoods aan de eksters voeren. Dat is alles, want geld zul er nooit voor krijgen. Iedereen herkent ze meteen als de diamanten van Rizelp en dan ben je ze kwijt. Gestolen goederen zijn waardeloos, dat zul je wel ervaren.

Je vader,

Arnold Oudehaven

“Ah, dat is wel heel erg zielig,” zei Smartie toen Job klaar was.

“En ook ontzettend gemeen. Dat doe je niet, en al helemaal niet met je eigen kind.” Engel sputterde van

verontwaardiging en pakte de brief uit Jobs hand. Zijn ogen vlogen over de regels.

“Ik snap het niet,” zei Smartie. “Weet je nog, Job, in dat krantenbericht stond dat de diamanten van een vriend van de familie waren gestolen. Die dievenvader pikte dus van zijn eigen vriend en gaf zijn zoon de schuld. Waarom haatte die vader Herman zo?”

Job en Engel schudden hun hoofd.

“Maar ik snap nu wel dat Herman gemeen deed, zo zou ik ook worden met zo’n pa.”

“En dat hij deze brief wil hebben,” vulde Engel Job aan. “Hierin staan de aanwijzingen, ik zou ook gek worden als ik die buit niet kon vinden. Ook al kun je niks met de stenen, ik zou ze ook willen hebben.”

Het was heel lang stil, iedereen dacht diep na. “Ik vind dat we Herman moeten helpen,” zei Smartie uiteindelijk. “Ik vond hem net al sneu toen hij sorry kwam zeggen, en nu helemaal. Waar kunnen die diamanten zijn?”

Ze praatten en praatten en praatten. En ze kwamen op twee dingen uit:

- De diamanten waren niet in het huis, dat had Herman al van top tot teen onderzocht.
- Die vader Oudehaven schreef heel netjes, zonder fouten, dus dat er ‘de ondiepe’ stond, was expres.

“De ondiepe, wat is er ondiep? De ondiepe vijver, de

ondiepe kelder, de ondiepe kast, de ondiepe tafel, de ondiepe weetikveelwat.” Engel kreunde, er waren te veel mogelijkheden.

“Dat schiet niet op,” zei Smartie. “Waar kan het nog meer zijn? Hij zal het niet zomaar ergens in de stad verstopt hebben, in een park of zo is veel te onveilig, daar kan iedereen het vinden.”

“Zou die tweede zin er eigenlijk bijhoren? Die van dat hart en dat huis?” vroeg Job.

“Denk het wel. Dat verwijst vast naar de verstopplaats. En Herman denkt dat ook, anders had hij het huis natuurlijk nooit half gesloopt op zoek naar die diamanten. Hij heeft het vast van zijn vader geërfd. Hee, misschien zat er nog wel meer in die erfenis,” zei Engel bedachtzaam terwijl zijn blik van Smartie naar de steiger gleed en weer terug naar Smartie.

Verbaasd keek ze terug. “Wat bedoel...” Ze maakte de zin niet af. “Och ja, dat zou heel goed kunnen,” zei ze ten slotte. Zij en Engel keken elkaar diep aan en knikten.

“Wat bedoelen jullie?” Job trommelde ongeduldig met zijn vingers op zijn knie.

“Nou, dat de JESS ook van die pa is geweest,” legde Smartie uit. “En dat de hint niet met hem te maken had, maar met Herman. Want die houdt van varen, dus zijn hart ligt bij boten.”

“Oei, dus dat die diamanten op de JESS verstopt zijn? Ja,

dat is het vast! Want weet je nog hoe de JESS eerst heette? Het Deinende Huisje! Er moet daar iets ondieps zijn.” Job rende voorop en toen de andere twee aankwamen, drementelde hij al opgewonden over het dek. “De ondiepe dek, de ondiepe reddingsboei, de ondiepe deur, de ondiepe ombouwjtje, de ondiepe mast.”

Ze speurden het hele dek af, maar vonden niets. Daarom gingen ze naar beneden. Al snel kwamen ze erachter dat het nog steeds onbegonnen werk was om met zijn drieën tegelijk in het roefje te zoeken. Te krap.

“Ik ga wel braaf op een van die banken zitten, loop ik niet in de weg.” Engel schoof op de klapbank achter de tafel en keek tevreden rond. “Handig, dit. Het zijn ook bedden, toch?”

Job antwoordde ja en dat je er ook veel dingen in op kon bergen. En dat er geen diamanten in zaten omdat ze alle spullen al hadden uitgezocht.

Meteen stond Engel op en deed de klep open. “Toch kijken, je weet het nooit. Hee, daar past veel in. Die bank is nog best diep.”

“Wat zeg je daar?” Met wijd opengesperde ogen keek Smartie hem aan.

Verbaasd keek Engel terug. “Nou, niks. Alleen dat die bank nog best diep...”

Voordat hij zijn zin af kon maken, was Smartie al naar het

andere klap-bankje gesprongen en rukte de klep omhoog. Als een gravende hond schoof ze de deken, handdoeken en washandjes aan de kant tot ze de bodem zag. Daarna stond ze op en keek naar de bank waar Engel bij stond. Ze keek naar links, naar rechts en weer naar links en sprong daarna juichend in het rond. “De ondiepe bank, dat is het! Yes! De ondiepe bank!”

Job kwam naast haar staan en keek ook naar de twee banken, alsof hij een tenniswedstrijd op de televisie volgde. “Je hebt gelijk, die van Engel is veel dieper.”

“Dit moet het zijn.”

“Het kan niet anders.”

“Waar is dat spul?”

Haastig en met bezwete hoofden graaiden Smartie, Engel en Job alle spullen uit de ondiepe klapbank tot ze de bodem leeg hadden gemaakt. Een houten plank, net als in de andere, maar deze lag veel hoger. Smartie pakte haar zakmes en wrikte ermee tussen de bodem en de rand. Ze kon hem een klein eindje opwippen, maar de plank viel weer terug. Weer wurmde ze hem omhoog en nu schoven Job en Engel vlug hun vingers in de smalle opening. Langzaam wrikten ze de bodem omhoog, verder en verder, tot ze hem helemaal uit de klapbank konden halen.

Een dikke zwarte spin die weggroep in een hoekje, stof-heel veel stof-, kruimels, snippertjes papier, een glimmend

munten...

“Er zit niks in, het is leeg.” Engels stem trilde van teleurstelling.

“Wel! Kijk dan!” Job wees naar een zakje, bijna onzichtbaar weggedrukt tegen de zijwand van de bank. Hij stak zijn hand uit om het te pakken, maar Smartie griste het precies voor zijn vingers weg.

“Mijn boot, mijn zakje,” zei ze met een brede lach en ze legde het op tafel.

Daarna smeed ze de klep van de klapbank dicht en ging zitten.

Job en Engel keken elkaar aan en draaiden met hun ogen. Meisjes...Maar ze waren te nieuwsgierig en kropen vlug dicht naast haar op de bank. “Schiet op!”

“Maak open!”

Met trillende vingers pulkte Smartie aan het koord waarmee de bovenkant van het zakje was dichtgebonden. Een regen van glinsterende, hoekige, glimmende, blinkende, zonnige steentjes stuiterde op het tafelblad.

“Wauw,” zeiden ze alle drie tegelijk. Met hun vingertoppen betastten ze de diamanten, spreidden ze uit tot de halve tafel bedekt was met een zacht-blauw flonkerende laag.

Heel lang was het stil, ze konden niets anders dan kijken en denken. Aan die arme Herman met zijn dievenvader, de

JESS, de vreemde aanwijzingen, hoe rijk ze nu zouden zijn als het hun diamanten waren geweest, dat ze het ‘m toch maar mooi gelapt hadden...

“Dit moeten Jurre en Jet zien,” zei Job uiteindelijk.

“En Herman natuurlijk,” zei Engel.

18

Frisse lucht

“Sodeknetter.” Het was minstens de tiende keer dat Herman dit zei.

Het was nog een hele toer geweest om hem en de diamanten bij elkaar te brengen. Engel, Job en Smartie hadden bedacht om ze mee te nemen naar zijn huis, maar Jet viel zowat van haar stoel bij dat idee. En dat zou de tweede keer zijn geweest, want ze was er ook al van afgekukeld toen ze de diamanten zag en het hele verhaal hoorde.

“Dus geen contactlens,” had Jurre gezegd.

“Nee meneer,” antwoordde Engel.

“Hou op met dat gemeneer,” zei Jurre. “Jongens die glashard kunnen liegen en gevangenen kunnen bevrijden, hoeven mij niet zo te noemen.” Daarna was hij stil geweest, hij was vast al in zijn hoofd een reportage aan het schrijven over de zaak Oudenhove. Tot Smartie nog een keer zei dat ze de steentjes best mee konden nemen en dat ze er heel zuinig op

zouden zijn. Hij zei iets over zakkenrollers en Jet reageerde stellig: “Absoluut niet met zoiets over straat” en “Geen denken aan”, dus ze moesten iets anders bedenken.

Ze gingen Herman ophalen en ze zouden niks verklappen. Verrassing.

Maar toen Smartie, Engel, Job en Jurre naar zijn huis waren gevaren, wilde Herman niet meekomen. Hij had gevloekt, gedreigd, Jurre ruw bij zijn arm gepakt, weg willen rennen, en hij was daar pas mee gestopt toen Smartie precies voor hem was gaan staan en hard had gezegd: “We weten van je vader, we weten van de diamanten, we weten van de gevangenis, we weten van de ondiepe, we weten alles. Dus stop en kom mee!”

Als een zielige beer aan een ketting had hij hen gevolgd. De hele weg terug had hij geen woord gezegd, maar met hangend hoofd aan dek gezeten. Tot hij de diamanten op het deurtafel zag, toen stortte hij op het gras als een toren die opgeblazen werd met dynamiet. Smartie, Job en Engel probeerden hem weer overeind te krijgen, maar Herman trilde, beefde en zijn ogen bleven draaien. Smartie was gauw naar de woonboot gerend en met de hulp van Jet, Jurre en doekjes en glaasjes water hadden ze Herman weer bij zijn positieven gekregen.

Nu zat hij overeind met zijn rug tegen de appelboom, nog steeds een beetje witjes. De anderen zaten in een kringetje

om hem heen terwijl Smartie uitlegde wat er allemaal gebeurd was en hoe ze de buit gevonden hadden.

“Sodeknetter,” zei Herman weer en hij veegde een verdwaalde traan van zijn wang. “Het spijt me zo. Ik vertrouwde jullie niet, ik vertrouwde niemand.”

“Het is al goed,” zei Smartie. “Wij vonden jou ook een engerd.”

Herman barstte in lachen uit. Schor, hees, maar voor het eerst sinds ze hem kenden was hij vrolijk. “Ontiegelijk jammer dat die diamanten waardeloos zijn, anders hadden jullie er een paar mogen hebben as bedankje. Misschien moet ik de raad van mijn pa toch opvolgen en de steentjes aan de eksters voeren.”

“O ja, die brief,” zei Jet. “Hebben jullie die hier, mag ik hem lezen?”

Herman snoof minachtend. “Sterker nog, je mag ‘m houden, ik wil niks meer met die pa van me te maken hebben.”

“Ik ren wel even, hij ligt nog in de JESS,” zei Job. Hij stond al zowat op de steiger toen hij Engel zacht hoorde vragen: “Waarom had je vader zo’n hekel aan je?” Pas toen Herman klaar was met zijn verhaal, liep Job door.

Ongelooflijk. Al die ellende, alleen omdat Herman weg was gelopen. Hij was stiekem aan boord van een schip gegaan omdat hij niet in het bedrijf van zijn vader wilde werken. Hij

gaf niets om kunst, de zee was zijn grote liefde en hij was zelfs eerste stuurman geworden. Tot hij gearresteerd was dus. Drie jaar had hij in de gevangenis gezeten en hij was net een paar maanden vrij. Op de vaart kon hij niet meer terecht, door zijn strafblad. Hij had op de JESS gewoond tot zijn pa stierf en moest uiteindelijk de boot verkopen omdat hij geen rooie rotcent had. “Ik moes toch wat vreten, hè, en een boot verkopen gaat sneller dan een huis. En sorry dat ik de mast gesloopt heb, ik dacht dat-ie misschien hol was, dat daar de diamanten in konden zitten. De ondiepe mast, het slaat ook nergens op. Ik was zo wanhopig.”

Iedereen keek nog steeds sip toen Job terugkwam met de brief. Hij wilde hem aan Herman geven, maar die gebaarde dat hij ‘m niet wilde. Daarom gaf Job de brief aan Jet. Ze klakte met haar tong, zei ‘Tsss’ en schudde haar hoofd.

Jurre had over haar schouder meegelezen en wreef een hele poos nadenkend over zijn neus. “Herman, ik wil je geen valse hoop geven, maar ik geloof dat je vader zich heeft vergist. Je hebt wél bewijs: dit!” Hij pakte de brief uit Jets hand en hield hem omhoog. “Er is vast iets te vinden waarop het handschrift van je vader staat, dan kun je aantonen dat hij deze brief heeft geschreven. En hier staat de hele waarheid in.”

“Ja,” riepen Smartie en Job. “Daar kun je mee naar de politie!”

“Nou, ik weet het niet hoor. Ze geloven me vas niet, en dan krijg ik nog meer problemen.”

“Je hebt niets te verliezen,” zei Engel. “Je hebt al in de gevangenis gezeten, dus ze kunnen je niet nog een keer arresteren. En omdat je ook nog de diamanten brengt, zouden ze wel gek zijn om je niet te vertrouwen.”

“Da’s waar.” Aarzelend pakte Herman de brief aan. “Ik blijf aan het snotteren vandaag,” zei hij, terwijl hij met de rug van zijn hand zijn wangen droogde. “Wat een dag. Ik moet naar huis, even liggen. Even bijkomen. Nadenken.”

“Wij brengen je wel,” zei Job.

“Ik ga liever lopen, goed voor me. Frisse lucht.”

“Dan wandel ik met je mee,” zei Jurre.

19

De brief

“Toch gek dat we niks meer van Herman gehoord hebben,” zei Smartie. Zij en Job lagen in de hangmat, met Sint onder hen in de schaduw van de boom.

“En dat hij steeds niet thuis is. Het is al zowat een maand geleden, zou hij toch weer gearresteerd zijn?” Jobs stem klonk bezorgd.

“Nee joh, dan had Jurre dat geweten. Hij is echt wel op de hoogte, hij heeft toch het verhaal van Herman in de krant gezet?”

“Da’s waar. Flauw dat hij ons verder niks wil vertellen. Bronbescherming, jaja. Als wij er niet waren geweest, had hij helemaal geen reportage gehad.”

“Misschien weet hij ook niet alles omdat het geheim is, dat de politie het stilhoudt wanneer ze boeven hebben gevangen,” zei Smartie.

“Herman is geen boef!” reageerde Job fel.

Smartie antwoordde niet, het was al ingewikkeld genoeg allemaal. Ze sloot haar ogen en deed ze pas weer open toen het tuinhek kraakte.

“Hee, warme zwarte hond,” klonk een vrolijke stem. Engel hurkte naast Sint neer en aaide over zijn nek. “Hoi,” zei hij daarna tegen Job en Smartie.

“Hoi terug,” zei Smartie.

Job stak alleen groetend een vinger op.

“Al wat gehoord?”

“Nee, niks, we hadden het er net over.”

Engel liet zich naast Sint in het gras zakken. “Hij is ook niet thuis, ik kom er net vandaan.”

Sint stond op en rekte zich uit, zijn staart hoog in de lucht. Engel liet zijn hand over de dikke vacht glijden en voelde ineens de spieren van de hond verstrakken. Een lage grom ontsnapte aan Sints keel, daarna blafte hij luid.

“Hee, daar heb je de postbode,” zei Job. “Wat raar, die is vandaag toch al geweest?”

Smartie knikte. “Ja, ik kreeg zelfs een kaart van mijn ouders.”

“Was dat voor of na dat Sint bijna in zijn bil hapte?” lachte Job.

Engel grinnikte en zei: “Misschien komt hij voor de burens, was hij ze vergeten.” Maar de postbode liep hun kant op, heel voorzichtig alsof hij door het oerwoud liep en er elk moment

een tijger aan kon vallen.

Sint gromde weer en ging ervandoor. Denderend door de tuin nam hij een aanloop en sprong over het hek.

De postbode gilde en draaide zich om. Hij rende door het plantsoen naar zijn fiets en sprong op het zadel. Maar voordat hij weg kon rijden, was Sint al bij hem. De hond hapte naar de fietstassen, de postbode schopte - mis gelukkig - en reed weg. Toen hij halverwege het park was, gooide hij iets over zijn schouder.

Sint draafde eropaf en nam het in zijn bek, het was een lichtblauwe envelop. Triomfantelijk liep hij terug naar de hangmat.

“Los!” commandeerde Job en hij nam de kwijlerige envelop uit Sints bek. De afgelopen weken was hij heel streng geweest, en nu bracht Sint de gejatte post gelukkig weer gewoon terug. “Wat raar, het is een spoedbestelling. Er staat JESS op en ons adres, maar geen afzender. Alleen een stempel, de brief komt uit Portugal.”

“Gauw kijken dan,” zei Smartie nieuwsgierig.

Job maakte de envelop open en trok er een brief uit. Toen hij die open-vouwde, wapperde er een dun velletje papier weg, met lijntjes en blauwe cijfers.

Engel ving het op, bekeek het en riep: “Dat is van een bank, om geld te kunnen innen. En een hoop geld ook, vijfduizend euro!”

“Huh? Voor ons? Van wie dan? En waarom?” ratelde Smartie.

“Lees deze brief maar,” antwoordde Job. “Hij is van Herman.”

Lieve JESS (Job, Engel, Smartie en Sint),

Ik ben bij de politie geweest en ze geloofden me. Ik kreeg zelfs een boel geld omdat ik voor niets in de gevangenis heb gezeten. En ik kreeg nog meer geld omdat ik de diamanten terugbracht. Vindersloon. Ha, had mijn pa toch ongelijk!

Om jullie te bedanken voor al jullie hulp, mogen jullie daar ook wat van hebben. Met de cheque die bij deze brief zit, kun je dat bij elke bank ophalen.

Misschien kunnen jullie daar een nieuwe mast voor kopen.

Sorry dat ik geen gedag heb gezegd. Maar nu de hele zaak is opgelost, heb ik ook geen strafblad meer en mag ik weer varen. En ik moest gewoon meteen de zee op! Ik vaar nu op een schip naar Zuid-Amerika. Als ik weer in Oud Jork ben, kom ik natuurlijk op bezoek, maar dat kan nog wel een paar maanden duren.

Groetjes van Herman

Job, Engel en Smartie gilden, dansten, schreeuwden, sprongen en lachten. Zo hard en zo lang, dat Sint vluchtte en Jurre en Jet kwamen kijken of alles wel in orde was.

“Toch een zware motor!” juichte Smartie.

“Het is vast genoeg voor óók een nieuwe mast,” zei Engel.

“Misschien houden we zelfs wel geld over,” zei Job hoopvol. Hij zou graag een eigen computer hebben, of een televisie op zijn kamer.

Ze lieten zich op de grond vallen. Smartie veegde een paar keer over haar ogen en Job bleef maar naar het papiertje met geld staren.

Engel keek van hem naar Smartie en weer terug. Na een poosje zei hij aarzelend: “Dat JESS hè, van Herman. Dat vind ik eigenlijk best goed verzonnen. Zo met onze namen, bedoel ik.”

“Ja,” zei Job, “dat is het zeker. Je hoort er helemaal bij, Engel.”

“Echt waar?” Engel straalde.

“Tuurlijk,” zei Smartie! “Wij samen, wij zijn gewoon JESS!”

EOF
